

VELYKINIAI PAPROČIAI PLUNGĖJE

— Artinasi Velykos, — nuleidusi galvą ir liūdnu balsu, lyg pati sau kalbėdama, pasakė poniam K. — Pas mus, Plungėje, Velykas šventim daug iškilmingiau, negu Kalėdas. Kad jūs žinotumėtė, kokias iškilmingas velykines apeigas ir kokius gražius papročius turėjome mes Plungėje! — Jau susijaudinusi balsu kalbėjo poniam K., kreipdamasi į sėdintį prieš ją draugę. Kelios draugės — kaunietės — sušneko vienu balsu, prašydamas papasakoti apie velykinius Plungės papročius.

— Septynias savaites prieš Velykas yra "uzgavėjimas", — žiūrėdama kažkur į toli, lyg visa savo siela staiga būtų atsidūrusi gimtojoje Plungėje, pradėjo pasakoti poniam K. — Visame mieste kvepia užgavėnių blynais, valgomi mėšiški ir riebūs valgai. Po miestą vaikščioja "uzgavėnių žydarai", apsvilkę išverstais kailiniais, apsikarstę skudurais, užsidėję dirbtines barzdas ir kaukes. Tai — Plungės jauni vyrukai pamėgdžioja žydus, kalbėdami jų tarpe ir krėsdami įvairius šposus. "Joja" ant dirbtinio ožų ar arklų, raižydami orų botagais, belsdamiesi į namus ir prašydamai pinigų ar šiaip kokios dovanos. Paskui "uzgavėnių žydus" seka klegėdama minia vaikų. Visa Plungė linksmėniasi, visur girdimas juokas ir dainos.

Su "uzgavėjimu" pasibaigia linksmumai ir prasideda "juodi paskai". Trečiadieniais, penktadieniais ir šeštadieniais žmonės nei pniščių, nei mėšiškių valgių nevalgo. Gavėnijos metu, sekmadieniais, šeštą valandą vakare, yra giedami "graudūs verkimai", kurių giedojimas tęsiasi apie valandą laiko. Giedamos ne tik "graudžių verkimų" giesmės, bet taip pat yra kalbama šv. Rožančius ir šv. Marijos Litainja. Bažnyčia pilna-pilnutėlė miestelėnu, mokyklų ir gimnazijos mokiniai. Tris su puse savaites prieš Velykas švenčiamos "pusgavėnijos". Skambinama bažnyčios varpais ir iš varpinės išmetamos kelios silkes.

— Tai kam išmeta tas silkes? — nustebusi balsu paklausė viena atidžiai klausanti draugė.

— Primiinti žmonėms "pusgavėnijos" ir sustiprinti jų valią. Kaip žinote, silkė buvo pagrindinis žmonių maistas gavėnijos metu. Nežiūrint, kad valgydavome silkes paruoštas įvairiais būdais, nusibodavo jos. Pagunda mėšiškiems valgams buvo didelė. Todėl ir mesdavo tas silkes, kad žmonės išstėtų "paskai" ir atsispirtų pagundai.

Savaitė prieš Velykas, švenčiamas Verbų Sekmadienis, — tęsė toliau savo pasakojimą poniam K. — Nusispysojo ir pažvelgė pro atidarytas duris į lauką. Lauke spindėjo karšta tropikų saulė. — Pas mus sakydavo, — atsigerusi vandens su ledais ir nusišluosčiusi nosinaite iškaitusį veidą, kalbėjo poniam K., — jei per "verbos" lyja — Velykos būsiandios gražios, jei "verbos" sausus — Velykos bus šlapios.

Iš visų kaimų ir kaimelių susirinkdavo žmonės į bažnyčią nešdami kadugius glėbiais, kad juos pašventintų. Kiekvienas nešdavosi pašventintus kadugius į namus. Parnešę, pasmilkindavo jais namus ir kitus pastatus, ir ištaisius metus saugodavo juos namuose.

— Ir kam saugodavo juos?

— pertraukė jos kalbą kita smalsuolė draugė.

— Iš senų senovės, tikriausiai dar iš stabmeldystės laikų, buvo užsilikęs žemaičiuose tas paprotys. Didelei perkūnijai užėjus, žmonės apeidavo aplink pastatus, smilkindami juos šventintais kadugiais, tikėdami, kad perkūnas į pasmilkintus pastatus netrenks ir Dievas apsaugos jų namus ir gyvulius nuo nelaimės ar gaisro.

Svarbiausias Velykų apeigas, — kiek patylėjusi, kalbėjo toliau poniam K., — yra Didžiam Kėtvirtadienyje. Tą dieną laikomos paskutinės šv. Mišios. Iki pat Priskėlimo, mišios daugiau nėra laikomos. Kristus tą dieną dedamas į kalėjimą ir varpai "uzgavėja" — varpais daugiau nebeskambinama, o birbenama birbine. Rytmetinei, vidurdienio ir vakarinei maldai, o taip pat ir mirusiajam, žmonės kviečiami į bažnyčią birbine. Nuo Didžiojo Kėtvirtadienio iki Priskėlimo šv. Komunijos nebedalinama. Nuo Kristaus įdėjimo į kalėjimą, iki Kristaus prisikėlimo, prie kalėjimo ir vėliau prie Kristaus karsto, diena ir naktį pakaitomis klupo mergaitės, pasipuošusios galvas baltais šydais ir gėlių vainikais.

Didžiojo Penktadienio bažnytinės apeigos atvaizduoja Kristaus mirtį. Trečią valandą po pietų Kristus yra dedamas į karstą. Didįjį šeštadienį dešimtą valandą ryto yra šventinamas vanduo ir ugnis. Prie didžiųjų bažnyčios durų yra pastatyti du didžiuliai kubilai, maždaug 100 kibirų talpos kiekvienas. Į tuos kubilus žmonės neša vandenį apie tris dienas. Ant šventoriaus užkuriamas nedidelis laužas. Kunigas pašventina vandenį, kuris yra kubiluose, ir ugnį — laužą užkurtą ant šventoriaus. Po pašventinimo vandens ir ugnies "atgavėja" varpai ir pradeda jais skambinti. Plungiškiečiai ir susirinkę iš visos apylinkės žmonės, nešini prikabinomis prie vielos kempinėmis, uždeg savo kempines šventajai ugnimi ir smilkstancią kempinę nešasi į namus, visą laiką linkuodami, kad neužgestų. Namuose, tąja kempine uždega savo židinius. Taip pat nešasi į namus ir velykinio pašventinto vandens. Grįžę iš Priskėlimo ir susėdę prie Velykų stalo pamirko pirštus į pastatytą ant stalo pašventintą vandenį, ir prieš pradėdami valgyti — persišenjoja.

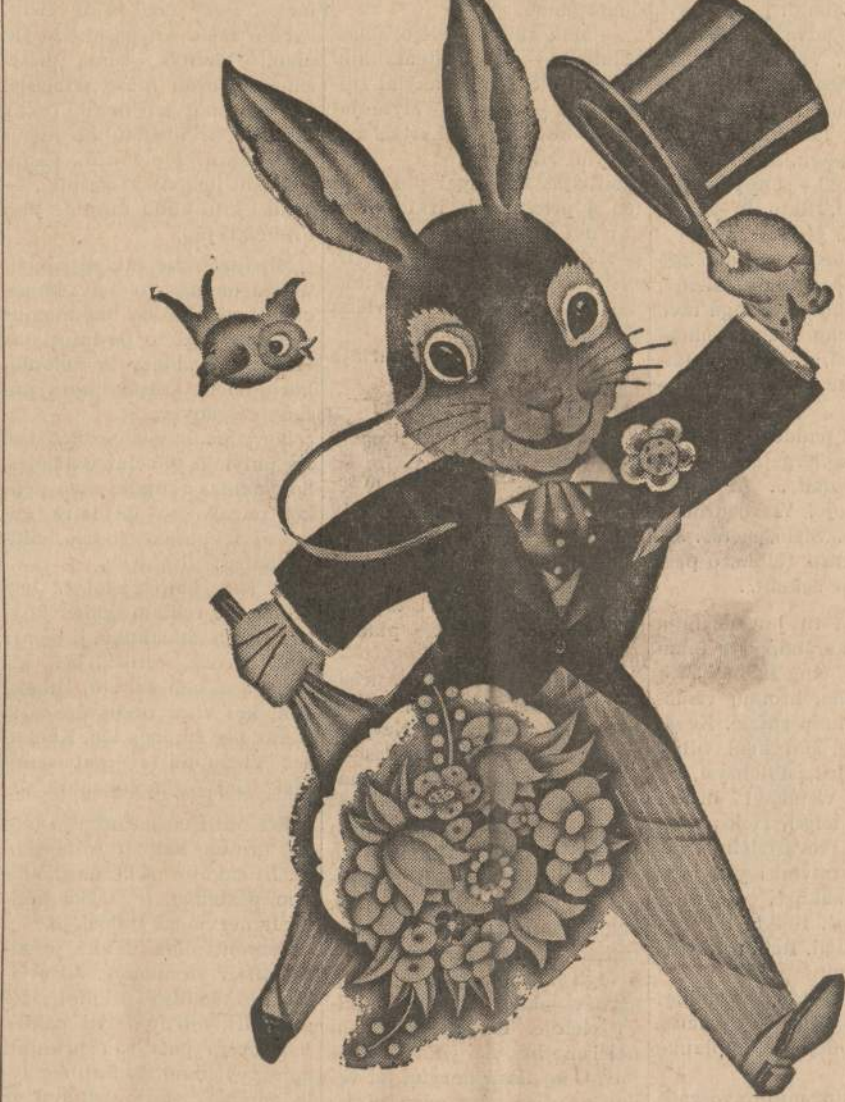
Grįžę su pašventintu vandeniu ir ugnimi, ruošiasi Priskėlimui. Moterys tvarkosi namuose, ruošia Velykų stalą ir dažo kiaušinius. Vyrų — valo kiemus ir gyvulius.

— Kokiais dažais dažė kiaušinius? — paklausė viena iš draugų.

— Pas mus Plungėje pirktiniais dažais kiaušinių niekas nedažė. Dažydavome — svogūnų laiškais, ažuolo žieve ir samanomis. Kiaušiniai, dažyti svogūnų laiškais, būdavo rudodos spalvos, ažuolo žieve — žaliai rudos ir samanomis — maždaug violetinės.

— Pas mus Kaune — svarbiausias velykinio stalo papuošimas būdavo baumkuchenai, — pasakė draugė-kaunietė. — Žinoma, baumkuchenai atėjo į Lietuvą iš Vokietijos, bet turim pripažinti, kad nepaprastai skanus būdavo! O pas jus Plungėje, koks velykinis valgys buvo gaminamas?

— Svarbiausias velykinis atsigaivėjimo valgys pas mus bū-

davo "šiupinys". Šiupinys gaminamas iš mėsos, lašinių, kruopų ir žirnių. Be šiupinio, taip pat būdavo kepami pyragai su razinkomis ir paruošiamos įvairių rūšių mėsos.

— O apie būbnus užmiršai? — atidžiai klausydamosi mamos, paklausė p-lė J., kuriai visai mažai būnant teko palikti Lietuvą. — Daug ko jau nebeprisimenu, — kalbėjo toliau p-lė J., — bet būbnus, rodos, girdžiu ir dabar.

— Tiesa būbnai... — nusijuokė poniam K. — Didįjį šeštadienį, apie šestą valandą vakaro, mušdavo būbnus. Būbnai mediniai, apmušti oda ir maždaug 75-kių cm. diametro. Tie, du būbnai, būdavo pastatomi prie bažnyčios ir mušdavo juos varpininkas, kviesdamas žmones mišparams.

Nebereikalo duktė atsimeina būbnus, — nusijuokusi pasakė susirinkusioms draugėms poniam K. — Būbnų garsas nepaprastai garsus, girdimas kelių kilometru atstume, o mes gyvenome šalia bažnyčios! Mušdavo tuos būbnus, vargšas varpininkas, su mažomis pertraukomis, apie porą valandų.

Mišparai prasidėdavo 8 val. vakaro ir tęsdavosi vieną valandą. Bažnyčia prisipildydavo pilnutėlė žmonių ir dar didelė dalis pasivėlinusių pasilkdavo šventoriuje. Mišpa-

rams giedodavo bažnytinis choras ir grodavo dūdų orkestras. Po mišparų dalis žmonių skirstydavosi į namus, o toliau gyvenantieji, pasilikdavo pas gimines ar pažįstamus.

Bažnyčioje, per visą naktį, iki Priskėlimo, prie Kristaus karsto buvo giedamos bažnytinės giedos, kaip už mirusių ir kalbamas šv. Rožančius. Žmonių — pilna bažnyčia iki pat Priskėlimo.

— Atsimeni, mama, mūsų darželyje jau žydėdavo pirmosios pavasarinės gėlės Velykoms, kaip jos vadinosi? Tokios baltos, ant ilgo kotuko ir labai kvepiančios, — paklausė p-lė J.

— Narcizai, bet ne visuomet žydėdavo narcizai Velykoms. Jei Velykos būdavo ankstyvos, pavyzdžiui kovo gale, oras dar būdavo gana šaltas ir laukuose gulėdavo sniegas. Jei Velykos būdavo balandžio mėnesį, sniego tebūdavo tik kurne-kur ir tada darželiuose jau žydėdavo narcizai, atkalnėse ir laukuose — žibutės, balos ir kitos pavasarinės gėlės. Aukštesnėse vietose jau žaliuodavo. Į savo inkilus grįždavo varnėnai ir laukuose skambėdavo vityrelių giesmės. Žmonės pasipuošdavo pavasariniais drabužiais, o vaikai, pasislėpę nuo suaugusiųjų, nusiimdavo batus ir lakstydavo basomis kojomis po žolę, — pasiziūrė-

— jusi į dukrą, pasakė poniam K. — Pas mus Priskėlimo apeigos būdavo atliekamos penktą valandą ryto, — tęsė toliau savo pasakojimą poniam K. — Priskėlimo mišias, didžiam altoriuje, laikydavo klebonas, o šoniniuose — kiti kunigai. Kiekvienas kunigas Velykų rytą laikydavo trėjas mišias. Iškilmingoji procesija eidavo aplink bažnyčią tris kartus. Procesijoje giedodavo bažnytinis choras pritarianti dūdų orkestrui. Viename šoniniame altoriuje, kur buvo įrengtas Kristaus karstas, procesijai einant aplink bažnyčią, karstas būdavo pakeičiamas paveiklu, kuris vaizdavo prisikėlusį iš numirusiųjų Kristų. Po šv. Mišių visi skirstydavosi į namus ir sugrįžę sėdavo prie paruošto Velykų stalo ir valgydavo Velykų pusryčius. Pavalgę, suaugusieji eidavo į rinką, o vaikai į jaunimas, bėgdavo į lauką ridenti kiaušinių. Pavakaryje ir vėl pradėdavo mušti būbnus, kviesdami žmones į mišparus.

Pasakotoja nutilo. Tylėjo ir dukra, ir draugės.

— Tai ir viskas... Gražus buvo Plungėje velykiniai papročiai! — atsidūsi baigė savo pasakojimą poniam K. (Iš p. J. Klobienės atsiminimų, B. P. užrašytų ir "Atgarsių"

N. 7 atspausdintų)

M. GORKIS

ANT SIELIŲ

Velykinis apsakymas

...Sunkūs debesy lėtai slenka viršum miegūtos upės; rodosi, kad jie leidžiasi vis žemyn ir žemyn; rodosi, tolu moje pilkos jų skiatės liečia sraunų ir drumzlių pavasario bangų paviršių, ir ten, kur jie paliečia vandenį, — išskyla iki dangaus neperregima debesų siena, pastojanti kelių upės srovei ir sieliams.

Ir bangos, nesėkmingai mėgindamos paplauti tą sieną, plakasi į ją, tyliai, gailiai šniokšdamos, plakasi ir, jos atstumtos, išbėgioja į dešinę, į kairę, kur tvyro drėgna vėsis pavasario nakties tamsa.

Bet sieliai plaukia pirmyn, ir toluma traukiasi prieš juos į erdvę, pilną sunkių debesų masių.

Krantų nematyti — juos paslėpė naktis ir nustūmė kažkur plačios potvynio bangos. Upė — lyg jūra. Dangus viršum jos apsiastus debesų, sunkus, drėgnas ir nuobodus.

Sieliai slenka vandeniui greitai ir be jokio garso, o jiems priešais iš tamos išnyra garlaisvis, svaidydamos iš dūmtraukio linksmą būrį žiežirbų ir dusliai mušdamos į vandenį ratų mentėmis...

Du raudoni šoniniai žibintai eina vis didyn, darosi ryškesni, o stiebo žibintas iš lengvo supasi į abi puses ir slėpiningai mirksi tamsai.

Erdvė pilna plakamo vandens šniokštimo ir sunkių mašinos atodūsų.

— Žiūrė-ė-ė! — pasigirsta ant sielių stiprus krūtininis balsas.

Prie vairuojamųjų irklų, sielių užpakaly, stovi dvejetas: Mitia — plukdytojo sūnus, rusvas, ligūstas, mažus vaikus kokius dviejų dešimčių metų, ir Sergejus — darbininkas, niūrus, tvirtas žaliūkas ruda barzda; iš jos rėmelių kyšo stiprūs, stambūs dantys, neuždengti viršutinės lūpos, pašapiiai patemptos į viršų.

— Suk kairėn! — vėl sudrebina tamsą garsus balsas siebių priešaky.

— Ir patys žinome, ko rėkauji? — nepatenkintas burba Sergejus ir dūsuodamas užgula krūtine irklą.

— U-uk! Suk stipriau, Mitliuk!

Mitrijus, įsirėmęs kojomis į drėgnus rąstus, traukia į save plonomis rankomis sunkių kartj-vairą — ir dusliai kosti šinių. Pavakaryje ir vėl pradėdavo mušti būbnus, kviesdami žmones į mišparus.

— Lenk... suk labiau į kairę!.. Velniai, šėtonai! — nerimastingai ir pikta šaukia iš priešako.

— Šūkauk sau! Tavo džiūsu sūnus šiauduo keliu neperlauš, o tu jį prie vairo statai ir rėkauji paskui ant visos upės. Gaila buvo dar vieną darbininką pasamdyti šykštuoliui martišiui. Na ir laikyk dabar gerklę!

Sergejus burba jau garšiai, matyt, nebijodamas, kad jį išgirs, ir net lyg to ir norėdamas...

Garlaisvis dumia pro sielius, pūskuodamas ir versdamas iš po ratų putotas bangas. Rąstai supasi vandenyje, ir iš šakų susukti raiščiai girgžda gailių ir drėgnu garsu.

Apšviesti garlaivio langai žiūri į upę ir sielius, kaip elė ugninių akių atspindį vilnįjančiame vandenyje šviesiomis, virpančiomis dėmėmis ir išnyksta.

Bangos smarkiai plakasi į sielius, rąstai šokinėja, ir Mitrijus svirduliuodamas stipriai

glaudžiasi prie vairo bijodamas pargriūti.

— Na, na! — pasieplamai urgia Sergejus, — pradėjai šokti! Stai tėvas tau vėl šūktels... O ne, ateis ir duos tau į pašoną, tąsyk ne taip šoksi! Suk dešinēn! Oina! O-o!..

Ir stangriomis kaip plieninės spyruoklės rankomis Sergejus galingai spaudžia savo irklą, giliai versdamas juo vandenį...

Energingas, aukštas, piktokas ir pašaipus, jis stovi taip, tartum basomis kojomis būtų priaugęs prie rąstų, ir įsirėžęs, kiekvieną akimirką pasiryžęs pasukti sielius, akyiai žiūri į priekį.

— Matai, kaip tavo tėvas glėbėčiuoja Marką? Na ir velniai gi! Nei gėdos, nei sąžinės! Ir ko tu, Mitrijau, neini kur nors nuo tų nelabųjų velnių?.. a? Ar girdi, ką?

— Girdžiu! — pusbalsiu sako Mitrijus, nežiūrėdamas ten, kur Sergejus pro tamsą mato jo tėvą.

— Girdžiu-u! Ei tu, liuli! — mėgdžioja jį Sergejus ir kvatoja. — Gyvenimėlis! — tęsia jis toliau, erzinamas Mitrijaus apatijos. — Na ir senis — velniai! Apvedino sūny, atmuše marčią ir — padaryk ką tu jam! Senas kelmas!

Mitrijus tyli ir žiūri atgal į upę, kur taip pat susidarė tirštų debesų siena.

Dabar debesys visur, ir atrodo, kad sieliai ne plaukia, bet nejudėdami stovi šiame tirštame ir juodame vandenyje, prislėgta sunkių ir tamsiai pilkų debesų, — nukritę iš dangaus, jie pastoję jam kelio.

Upė atrodo kaip bedugnė sietuva, kurią iš visų pusių supa kalnai, remią dangų ir apvilkti tirštu rūko apvalkalu. Aplinkui — slopi tyla, ir vanduo tarsi ko laukia, silpnai skalaudamas sielius. Daug liūdesio ir kažkoks nedrąsus klausimas girdėti šiame skurdžiam garse, kuris vienšias aidai naktį ir dar labiau pabrėžia jos tylą...

— Kad vėjas dabar pūstelėtų... — sako Sergejus. — Ne, nereikia vėjo — vėjas atvarys lietaus, — atsako jis pats sau, kimšdamas pypkę.

Zybteli degtukas, girdėfi klurkiant prisivylusiam kandidlyje, ir raudona ugnelė, čia įsidėgdama, čia gesdama, apšviečia skendintį tamsoje, platų Sergejau veidą.

— Mitrijau! — pasigirsta jo balsas. Dabar jis beve toks niūrus ir jame aiškiau skamba pašapii gaida.

— A? — pusbalsiu atsako Mitrijus, neatitraukdamas akių nuo tolimos, kur jis įdėmiai kažką žiūrėnėja didelėmis ir liūdnomis akimis.

— Kaipgi tau ten atsitiko, broli, a?

— Ko? — atsliepia nepatenkintas Mitrijus.

— Nagi, vedei?! Juokai! Kaipgi ten buvo? Na, nuėjote jūs, vadinasi, su žmona gulti? Na, tai kaipgi?

— Ei, jūs, ten! Žiūr-ė-ė-ė-ė! — grėsmingai nuaidėjo upe.

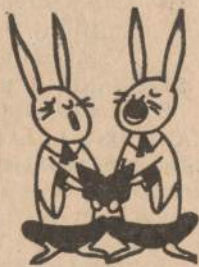
— Mat, riau moja, martišius prakeiktas! — gėrdėdamasis pastebi Sergejus ir vėl grįžta prie savo temos. — Na, sakyk, ar ką? Mitrijau! Pasakyk gi! a?

— Liaukis, Serioagai! — juk esu sakęs! — prašomai šnižda Mitrijus; bet, tur būt, žino (Nukelta į 2 psl.)

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ

"NAUJIENŲ" SKAITYTOJAMS, BIZNIERIAMS, PROFESIONALAMS, BENDRADARBIAMS IR VISIEMS GEROS VALIOS ŽMONEMS LINKI

NAUJIENOS

ANT SIELIŲ

(Atkelta iš 1 psl.)

damas, kad Sergejumi neatsi-kratys, skubiai pradeda: — Na, nuėjome mes gulti. Aš jai ir sakau: „Negaliu aš tau vyrū būti, Marja. Tu — merga sveika, aš — žmogus ligotas, silpnas. Ir visai aš nenorėjau vesti, o tėtūšis, vadinasi, mane varu priverė — vesk, sako, ir tiek! Aš, vadinasi, jūsu mergū, nemėgstu, o tavęs labiausiai. Baisiai žviltri... Taip... Ir nieko aš negaliu... supranti. Slykštinė ir nuodėmė... Vaidai taip pat... Už juos dievui reikia atsakyti...”

— Slykštinė! — sužvegia Sergejus ir garsiai kvatoja. — Na, o ką gi ji, Marka? a?

— Na... Ką gi, sako, man dabar daryti? Verkia, sėdi. „Kodėl, sako, aš tau nepatin-

ku? Argi, sako, aš kokia baidyklė?“ Begėdė jinai, Serio-gal. „Ką gi, sako, ar aš su savo sveikata pas šešurą eisiu, ar ką?“ Aš sakau: „Kaip nori, vadinasi... Kur tik nori, eik. Aš, vadinasi, negaliu prieš savo sąžinę elgtis... Senelis Ivanas sakydavo — mirštamia nuodėmė šitas dalykas. Galvėjai mudu esame, ar ką, sakau?“ Ji vis verkia. „Pražudėte, sako, mano mergišką grožį.“ Pagailo man jos. „Nieko, sakau, kaip nors išsiversi. O gal, sakau, į vienuolyną eitum?“ Ji — plūstis: „Kvailys tu, sako, Mitka, niekšas...”

— Vaje, vaje! — pasigėrėdamas snibžda Sergejus. — Tu taip jai ir išdrožei — į vienuolyną?

— Taip ir pasakiau, — pa-prastai sako Mitka.

— O ji tau — kvaily? — pa-kelia toną Sergejus.

— Taip... išplūdo. — Pelnytai, bro! Oi, pelnytai! Į kailį dar tau reikėjo! — ūmai keičia toną Sergejus. Dabar jis kalba griežtai ir įtaigiai. — Argi tu gali prieš įstatymą eiti? O tu — prieš-nais įstatymui! Nustatyta — na, vadinasi, ir baigta! Ne-drisk ginčytis. O tu ką gi! Mat-tai, ką prasimanė! Į vienuolyną! Kvaila galva! O mergai-ko gi reikia? Vienuolyn? Na ir žmonės dabar! Tu pagalvok — kas pasidarė? Pats tu nei-be, nei me, nei ku-ka-re-ku, mergą pražudei... senio meilū-že ji pasidarė — senį į nuodė-mę sugunde. Kaip tu įstaty-mą pažeidei? Galvele tu!

— Įstatymas, Sergejau, sie-loje. Vienas įstatymas visiems: nedaryk to, kas priešinga tavo sielai, ir nieko blogo žemėje tu nepadarysi. — tyliai ir tai-kingai pasakė Mitrijus, krestelėjęs galva. — O tu šit padarei! — ener-gingai atrėžė Sergejus. — Sie-loje! Irgi, mat... Ar mažas kas yra sieloje. Visko drausti — negalima. Siela, siela... Ją, bro!au, suprasti reikia, o pas-kui jau, taip sakant... — Ne, čia tu jau ne taip, Sergejau! karštai, lyg ūmai įsiliepsnojęs, ėmė kalbėti Mitrijus. — Siela, bro!au, visuo-met skauti kaip raselė. Keva-lėlyje ji yra, štai kas! Giliai ji. O jei tu jos įsiklausysi, tai nesuklysi. Visuomet dievui tiks, jei pasielgsi, sielos atsi-klausęs. Juk dievas sieloje, va-dinasi, ir įstatymas yra joje. Ją dievas sukūrė, dievas į žmogų įkvėpė. Reikia tik mo-dėti į ją žvelgti. Reikia tik sa-vęs nesigailėti.

— Ei jūs! Šėtonai apsnūdė! Žiūrėkit akyliai! — griaus-mingai nuaidėjo ir nuplaukė upe. — Iš balso stiprumo buvo gali-ma jausti, kad šaukia žmogus sveikas, energingas, patenkin-

tas savimi, žmogus, puikiai su-gėbas gyventi ir aiškiai su-prantąs, ko vertas tas sugebė-jimas. Šaukė ne dėl to, kad reikėjo šaukti ant pludytojų, bet dėl to, kad siela buvo pil-na kažko džiaugsmingo ir sti-praus, — tasai džiaugsmas, stiprybė prašėsi į laisvę, ir štai — išsiveržė griausmingu, ener-gingu garsu.

— Mat, kaip amtelėjo, senas velnias! — su pasitenkinimu pastebėjo Sergejus, akylai žiū-rėdamas į priekį. — Myluoja-si balandėliai! Ar kartais ne-pavydi, Mitka

Mitrijus abejingai pažūrėjo ten, į priešakinių irklų pusę, kur dvi žmonių figūros bėgio-jo sielias iš dešinės į kairę ir, sustojusios arti viena kitos, kartais susiliedavo į vieną glaudžią, tamsią masę.

— Nepavydi? — pakartojo Sergejus. — Kas man? Jų nuodėmė — jie ir atsakys, — tyliai pasakė Mitka.

— Ta-ai! — ironiškai nutę-sė Sergejus ir pridėjo į pypkė tabako. Vėl tamsioje sužiblo raudona ugnelė.

O naktis ėjo vis tamsyn, ir pilki juodi debesys vis žemiau leidosi ant tykios, plačios upės.

— Kurgi tu, Mitrijau, prisirinkai tokios išminties, a? Ar-gi tau tai jau įgimta? Ne į tė-vą tu, bro!ėli. Tavo tėvas — tai bėnt vyras! Žiū — jaim pu-sė šimto metų, o jis kokią gra-žuolę glamonėja. Sultinga merga. Ir myli jį jinai — ką jau čia! Myli, bro!au. Negali-ma nemylėti tokio švietalo. Juk švietalų karalius, vynu ka-ralius tavo tėvas. Dirba — džiugu žiūrėti, turto daug; garbės — kiek tik nori, ir gal-va vietoje. Ta-ai. O tu štai nei į motiną, nei į tėvą, Mitri-jau? O ką tėvas darytų, jei ve-lionė Anfisa būtų gyva? Keis-ta! Pažiūrėčiau aš, kaip jinai ji... Irgi nepesėia būvo boba, tavo motina... Į porą Silantui.

Mitrijus tylėjo, atsirėmęs alkūnėmis į irklą ir žiūrėda-mas į vandenį.

Sergejus taip pat nutilo. Nuo sieltų priešakio sklido skardus moters juokas. Jam bosu pri-tarė vyro juokas. Rūko dengia-mas jų figūras vos matė Ser-gejus, kuris smalsiai žiūrėjo į juos pro tamsą. Galima bu-vo matyti, kad vyras yra aukš-tas ir stovi prie irklų, plačiai išsizrėgęs, pusiau atsigręžęs į apvalainą, mažą moterį, krū-tine atsirėmusią prie antro ir-klų, per kokį pusantrą sieks-nio nuo pirmojo. Ji grūmoja vyriškiui pirštu, erzinausiai kikendama. Sergejus, apmau-dingai atsidusęs, nusigrėžė ir susikaupęs patylėjo, paskui vėl prabilo:

— Na! Ir gera gi jiems te-nai. Meilu! Kad taip man vienstyptiui bastūnui! Nieku gyvu nuo tokios bobos neat-sitraukčiau! Ek tu! Taip vis ją ir glamžuočiau rankose, ne-paleisčiau. Se, jausk, kaip my-liu... Po šimto! Nesiseka šit man su bobom... Matyt, ne-myli bobos ručkų. Ta-ai. Aikština ji — toji boba... O padykusi! Godi gyventi. Mi-tia! Ei, ar miegi?

— Ne, — tyliai atsakė Mitka. — Tai mat! Kaipgi tu, bro-lau, amželi pragyvensi! Juk, po teisybei, tu — vienui vie-nas kaip pirštas. Sunku! Kur-gi tu dabar pasidėsi? Tikrojo gyvenimo tu žmonėse nerasi. Perdaug juokingas esi. Argi tai žmogus, kuris apsiginti ne-moka! Reikia, bro!au, turėti dantis ir nagus. Kiekvienas lave kneksys. Argi tu gali gin-tis? Kuo tu apsiginsi? Ehe-he! Keistuolis! Kur tu eisi?

— Ar aš? — vėl pagyvėjo Mitka. — Aš išeisiu. Aš, bro-lau, šį rudenį — į Kaukazą, ir — baigta! Viešpatie! Kad tik greičiau nuo jūsu! Beširdžiai! Bedieviai jūs, bėgti nuo jūsu — vienintelis išsigelbėjimas! Kam jūs gyvenate? Kur jūsu

dievas? Jums vien tik žodis. Ar jūs, kaip Kristus prisakė, gyvenate? Ek, jūs, — vilkai jūs! O ten kitokie žmonės, jų sielos Kristumi gyvos, jų širdys pilnos meilės, ir pasaulio išganymu jie sielojasi. O jūs? Ek, jūs! Žvėrys, slykštinės kriokiančios! Yra kitokių žmonių. Mačiau aš juos. Kvietė mane. Pas juos aš ir eisiu. Švento rašto knyga atnešė jie man, „Skaityk, sako, dievo žmogau, broli mūsų mielas, skaityk žodį teisingai!“ Ir aš skaičiau, ir atsinaujino mano siela nuo Dievo žodžio. Eisiu. Paliksiu jus, vilkai pasiute, — vienas kito kūnu mintate jūs! Prakeikti jūs!

Mitrijus sakė tai, aistringai snibžėdamas ir dusdamas nuo jį užplūdusio niekinamos pagyvos jausmo pasiutusiams vilkams, pasiilgęs tų žmonių, kurių sieloms mąsto apie pa-saulio išganymą.

Sergejus buvo priblokštas. Jis patylėjo, plačiai išsižiojęs, laikydamas rankoje savo pyp-kę, pagalvojo, apsidairė aplinkui ir pasakė sodriu, niū-riū balsu:

— Mat, kaip įsiuto!.. Irgi piktas. Bė reikalo skaitėi kny-gą. Kas ją žino, kokia ji tenai? Na... drožk, drožk, bėk, ki-taip visai gali sugesti. Dumk! Bėk, kol visai nesužvėrėjai... O kas per žmonės ten, Kauka-ze? Vienuoliai? O gal senti-kiai? Gal jie molokanai? a?

Bet Mitrijus jau užgeso taip pat greitai, kaip ir įsiliepsno-jo. Jis sukiojo irklą, dusdamas nuo pastangų, ir kažką grei-tai ir nervingai snibžėjo.

Sergejus ilgai laukė jo at-sakant ir nesulaukė. Jo svei-ką, nesudėtingą prigimtį slė-gė niūri, mirtinai tyli naktis, jis norėjo pats sau priminti apie gyvenimą, žadinti šią ty-lą garsiai, visai prikdyti ir gąsdinti šį susigūžusį pasyvų

(Nukelta į 3 psl.)

SINCERE EASTER GREETING TO OUR MANY LITHUANIAN FRIENDS from JOHN G. FARY State representative — 28 District Chicago 9, Ill.

Linksmų Velykų Švenčių linki visiems savo klientams ir draugams "PAŽANGA" Naujas garažas, nauji įrengimai, Sinclair gasas. Garažo telef. LA 3-9663 Namų telef. YA 7-7215 ANTANAS STANEVICIUS, Sav. 2641 West 47 Street

Linksmų pavasario švenčių Velykų linkiu visiems savo kostumeriams ir draugams

WESTWOOD LIQUOR STORE RINKTINIAI VYNAI, LIKERIAI IR ALUS. ALEX ŠIMKUNAS, Savininkas (Joniskietis)

2441 West 69th Street PRospect 6-5951

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ — Linki — visiems savo draugams, pažįstamiems bei kostumeriams MARCIE'S TAVERNA 837 West 34th Place Virginia 7-8704

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ visiems kostumeriams ir draugams linki LIETUVIŠKA UŽEIGA PETRAS MENKELIONAS, Savininkas Pigiau kaip kitur! — Geriau kaip visur! Jūsų malonumui — degtinė, vynas, alus ir užkandžiai 3701 So. Halsted St. Tel. 247-9298

Linksmų ir Laimingų Velykų Švenčių Linki Visiems Chicagos Lietuviams CHICAGOS LIETUVIŲ LAIDOTUVIŲ DIREKTORIŲ ASOCIACIJA

- ANTANAS M. PHILLIPS 3307 Lituania Avenue Phone YArds 7-3401
STEPONAS C. LACKAWICZ 2424 WEST 69th STREET REpublic 7-1213 2314 WEST 23rd PLACE Virginia 7-6672
PETRAS P. GURSKIS 718 West 18th Street. Tel.: SEeley 3-5711. LU 2-2212
PETRAS BIELIŪNAS 4348 So. California Ave. Phone LAfayette 3-3572
G. F. RUDMINAS 3319 So. Lituania Ave. Tel. YArds 7-1138-1139
P. J. RIDIKAS 3354 So. Halsted St. Phone YArds 7-1911
L. BUKAUSKAS 10821 So. Michigan Ave. Phone COmmodore 4-2228
VASAITIS - BUTKUS 1446 So. 50th Ave., Cicero, Ill. Phone: OLYmpic 2-1003

PATARNAUJAME DIENĄ IR NAKTĮ Turime kopyčias visose miesto dalyse.

Mutual FEDERAL Savings CHARTERED AND SUPERVISED BY THE UNITED STATES GOVERNMENT AND LOAN ASSOCIATION 2202 WEST CERMAK ROAD, — CHICAGO 8, ILL. Phone: Virginia 7-7747 VADOVYBĖ: JOHN J. KAZANAUSKAS Prezidentas, PETER KAZANAUSKAS Viceprezidentas, CASIMIR G. ŪKSAS Viceprezidentas, STEPHANIE SIMONAITIS Sekretorius - Iždininkas, ANTHONY L. LAPINSKAS Sekr.-Iždininko padėjėjas ir advokatas DIREKTORIAI: JOHN J. KAZANAUSKAS, PETER KAZANAUSKAS, JOSEPH W. KILKEVICE, PETER KRAUJALIS, ANTHONY L. LAPINSKAS, WALTER MIŠEVICH, CASIMIR G. ŪKSAS "PLANINGAS TAUPYMAS MOKA GERUS DIVIDENDUS"

ANT SIELIŲ

(Atkelta iš 2-ro psl.)

sunkios, lėtai tekančios į jūrą vandens mašės tylėjimą ir niūriai sustingusias ore nejudančias debesų sūsnis. Aname sielų gale gyveno ir jį žadino gyventi.

Iš ten nuolat atskrisdavo čia tylus, patenkintas juokas, čia trūkšmingi sušukimai, nustebiami tylos ir tamsos šios nakties, kuri buvo kupina pavasario kvapo, žadinančio karštą norą gyventi.

— Liaukis, Mitrijau, kur sukū? Išplūs, ko gero, senis, — pastebėjo jis pagaliau, nepakędamas daugiau tylos ir matydamas, kad Mitrijus be tikslo gręžia vandenį irklų. Mitrijus sustojo, nusišluostė suprakaitavusių kaktą ir pastiro, prisiglaudęs krūtine prie

irklo ir sunkiai kvėpuodamas. — Maža kažin kodėl šiandien garlaivių... Jau kuris metas plaukiame, o tik vieng tesulfkome.

Ir, matydamas, kad Mitrijus neketina atsakyti, Sergejus neketina atsakyti, Sergejus tvirtai paaiškino pats sau:

— Tai dėl to, kad dar nėra navigacijos. Dar tik prasideda. O greitai mes nuplauksime į Kazanę — puikiai traukia Volga. Milžino ji pečius turi — viską pakels. Ko stovi? Supykai, ar ką, Mitia? Ei!

— Na ko? — nepatenkintas paklausė Mitrijus.

— Nieko, keistas tu žmogus. Ko tu tyli? Vis galvoji? Liaukis, Zalinga tai žmogui. Ek tu, išminčiau, gudrauji, gudrauji, o kad proto neturi, — tau nė į galvą neateina! Cha-cha! Ir Sergejus, pasijuokęs, su-

prasdamas savo pranašumą, stipriai atsikrenkštė, patylėjo, buvo bešvilpiąs, bet paliovė ir emė vystyti savo mintį toliau.

— Mintys! Argi čia paprasto žmogaus darbas? Štai, žiūrėk, tavo tėvas negudrauja — gyvena. Glamonėja tavo žmona ir juokiasi su ja iš tavęs, išmintingo kvailio. Taigi! Žiu, kokie jie? Kad jie sudegtų! Juk Marka, tur būt, jau nėsčiai! Nebijok, ne į tave atsigims kūdikis. Toks pat, reikia manyti, bus žaliūkas, kaip ir Silanas Petrovas. O juk įrašys, kad tavo vaikas. Gyvenimėlis! Cha! „Tėtė“, — pasakys tau.

O tu jam, vadinasi, ne tėtė, bet brolis būsi. O jo tėtė — senelis! Tai bent! Na ir biauybės gi. O šaučius žmonės! Juk taip, Mitia?

— Sergejau! — pasigirdo atstringas, sujaudintas, kone raudantis šnibždesys. — Dėl dievo meilės prašau, nedraskyk tu man širdies, nedegink manęs, liaukis! Tylėk. Vardan Kristaus prašau, nekalkbėk su manim, neerzink manęs, nečiulpk man kraujo. Soksiu aš į upę, — užsitrauksi sau didelę nuodėmę. Sielą savo pažudysiu, neliesk tu manęs. Dievo vardu maldauju — prašau!

Nakties tylą perskrodė ligūstas, cypias šūksmas, ir Mitrijus, kaip stovėjo, taip ir sumuko ant sielų, tartum jį būtų pritrenkęs kažkokis sunkus daiktas, nukritęs ant jo iš viršaus, ir niūrių debesų, kybančių viršum juodos upės.

— Na, na, na! — baimingai burbtelėjo Sergejus, žiūrėdamas, kaip jo draugas blaškosi ant rąstų, tartum nusvilintas.

— Keistas su žmogus! Tikras keistuolis. pasakytum jau... jei tau kas ne į nosį... ne tai. — Visą kelią tu kankini mane... už ką? Ar aš tau priešas? a? priešas? — karštai, šnibždėjo Mitia.

— Keistas tu, broliu! Ak, koks keistuolis! — murmėjo Sergejus, sumišęs ir įsižeidęs. — Argi aš ką žinojau? Juk aš tavo sielos nežinau!

— Užmiršti tai aš noriu, supras! Užmiršti visam gyvenimui! Gėda man... kančia baisausia... Žiaurūs jūs žmonės! Išėisiu aš! Amžinai išėisiu... Nebegaliu...

— Ir eik! — riktelėjo Sergejus ant visos upės, sustiprino šūksmą griausmingu cinišku keiksmu ir iš karto nuščiuvo, kažkaip susigūžė ir pritūpė, matyti, taip pat prislėgtas jam atsiskleidusios sielos dramos, kurios nesuprastai dabar — jis jau nebegalėjo.

— Ei, jūs! — skriejo upe Silano Petrovo balsas. — Kas jums? Ko lojate? a-ei?

Tur būt, Silanui Petrovui patiko triukšmanti savo sodriu ir stipriu bosu sunkioje upės tyloje. Šūksmai aidėjo vienas paskui kitą, drebindami orą, šiltą ir drėgną, slėgdami savo gyvastingą jėgą menkai jau vėl stovinio prie irklo Mitrijaus figūrą. Sergejus, visa gerkle atsakydamas šeiminkui, tuo pačiu metu pusbalsiu keikė jį stipriais ir sūriais rusiškais keiksmiais. Du balsai draskė nakties lylą, žadino ją, purtė ir čia susiliedavo į vieną sodrią gaidą, sultingą kaip didžiosios varinės dūdos garsas, čia, pakildami iki falceto, plūduriavo ore, geso ir žuvo. Paskui — vėl pasidarė tylu.

Prie debesų properšą krito ant tamsaus vandens geltonos mėnulio spindulių dėmės ir, minutę pažibėjusios, nyko, nutrintos drėgnos tamsos.

Sieliai tamsoje ir tyloje plaukė toliau.

II Prie vieno iš priešakinių irklų stovėjo Silanas Petrovas, atsagstytais raudonais marškiniais, rodančiais jo galingą kaklą ir plaukuotą, stiprią kaip priekalas krūtinę. Kuokš-

tas širmų plaukų driekėsi jam ant kaktos, ir iš po to kuokšto šypsojo didelės, karštos, rudos akys. Iki alkūnių atraitytos marškinė rankovės rodė jo gyslotos rankas, stipriai laikė kančias irklą, ir, truputį pasviręs liemeniu į priekį, jis kažką akylai stebėjo tirštoje tolimos tamsoje.

Marka stovėjo per tris žingsnius nuo jo, šonu į srovę, ir šypsodama žvilgčiojo į plėčiakrūtinę mielojo figūrą. Abu tylėjo stebėdami: jis — toli, ji — jo gyvo barzdoto veido žaismą.

— Tur būt, žvejų lauzas! — atsigrėžė jis veidu į ją. — Nieko. Laikykimės tiesiai. O-och! — iškvėpė jis ištiesę karšto oro stulpą, lygiai sudavęs irklų į kairę ir galingai traukdamas juo per vandenį. — Nesirėžk per daug, Mašurka! — pastebėjo jis, matydamas, kad ir ji daro vikrų judesį savo irklu.

— Apvalutė, apkūni, juodų žvėlių akių ir raudonskruostė, basa, apsvilkusi vien šlapiu sarafanu, prilipusi prie jos kūno, — ji atsigrėžė į Silaną ir, meiliai šypsodama, pasakė.

— Baisiai jau tu mane tausoji. Juk aš ačiu dievui!

— Kai bučiuoju — netausoju! — gūžtelėjo pečiais Silanas.

— Ir nereikia! — erzindama sušnibždėjo ji.

Juodu nutilo, godžiais žvilgsniais apmesdami vienas kitą.

Po sieliais tarsi susimąstęs čiurleno vanduo. Iš dešinės, kažkur toli, pragydo gaidžiai.

Vos pastebimai siūbuodami po kojomis, sieliai plaukė pirmyn, ten, kur tamsa jau skėjo ir tirpo, o debesys įguldavo griežtesnių bruožų ir šviesų atspalvių.

— Silanai Petrovičiau! Žinau, ko jie ten žviogė? Aš žinau, tikrai žinau! Tai Mitrijus skundėsi mumis Seriožkai ir suinžgė taip gailiai iš sielvarčio, o Sieriožka ir išplūdo mus.

Marija įdėmiai žiūrėjo Silanui į veidą, dabar, po jos žodžių, — rūstų ir šaltai atkaklų.

— Na tai kas? — trumpai paklausė jis.

— Taip sau, Nieko.

— O jei nieko, tai nebuvo ko ir kalbėti.

— Tik tu nepyk!

— Ar ant tavęs? Ir norėčiau kartais, bet negaliu.

— Myli Mašką? — išdykau-

dama sušnibždėjo jina, lenkdamasi į jį.

— E-ek! — ceikšmingai krenkstelėjo Silanas ir, ištiesęs į ją savo stiprias rankas, iškošė pro dantis: — Eikš, ar ką... Neerzink...

Ji išsiritė kaip katė ir švelniai prisiglaudė prie jo.

— Vėl sielius į kruvą suvarysime! — sušnibždėjo Silanas, bučiuodamas jos veidą, degantį po jo lūpomis.

— Gana! Švinta... Dar pamatys mus iš ano galo.

Ji mėgino atitraukti nuo jo. Bet jis dar stipriau prisipaudė ją ranka.

— Pamatys? Tegū mato! Tegū visi mato! Spiaunu į visus. Nuodėmę darau, tiesa. Žinau. Na tai kas? Atsakysiu viešpačiui. O visgi tu nebuvai jo žmona. Laisva, vadinasi, esi, tu pati sau... Sunku jam? Žinau. O man? Ar gera būti

martišiui? Nors, tiesą sakant, tu jam ne žmona... O visgi! Kai visi taip mane gerbia — argi man lengva dabar? O dievui ar nenusidedu? Nusidedu! Viską žinau! Ir viską esu peržengęs. Nes — verta. Vieną tik kartą pasaulyje žmogus gyveni, ir kiekvieną dieną gali mirti. Ek, Marja! Kad būčiau tik vieną mėnesį lukterėjęs su Mitkos vedybomis! (Tęsinys 4-me pusl.)

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ linkime visiems savo kostumeriams ir draugams JULIA'S RESTAURANT STANLEY, JULIA IR SŪNUS BENEDIKTAS, sav. 4656 So. Western Ave. Tel. VI 7-9400 CHICAGO, ILL.

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ linki visiems savo klientams ir draugams O. LITERSKIENĖS DELICATESSEN 2606 W. 63 St. Tel. HE 4-4334

VELYKŲ SVEIKINIMUS VISIEMS SAVO DRAUGAMS IR KAIMYNAMS SIUNČIA PAREIGŪNAI IR DIREKTORIAI: STANLEY W. ROPA, prezidentas ir menadžeris AL. C. ROPA, vykdomasis viceprez. WALTER A. ROPA, Sekret.-Išdinininkas DIREKTORIAI: MICHAEL WLEZIEN EMIL MARES HON. MATT ROPA LEONARD SLOTKOWSKI Master - in - Chancery WALTER ROJEK ir CHESTER J. DANKOWSKI, teisių patarėjai. 4 1/2% Moka už santaupas PEOPLES Federal SAVINGS and LOAN ASSOCIATION S. W. ROPA, Pres. 1618 W. 18th Street (near Ashland) Haymarket 1-5500 Chicago 3, Ill.

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ linki Roosevelt Furniture Bendrovės direktoriai: Feliks A. Raudonis, Nellie Bertulis, Frank Lengvis ir visas štabas visiems savo kostumeriams ir draugams ROOSEVELT FURNITURE BENDROVĖ 2310 W. Roosevelt Road SEeley 3-4711

3 — NAUJIENOS, CHICAGO 8, ILL. — SATURDAY, APRIL 13, 1963

SOPHIE BARCUS RADIJO ŠEIMA IR LIETUVIŠKOS RADIJO VALANDOS BENDRADARBIAI LINKI VISIEMS LIETUVIAMS LINKSMIAUSIŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ! Aldona Barcus Daukas ir josios vyras Feliksas Daukas VISOs SOPHIE BARCUS RADIJO ŠEIMOS PROGRAMOS IŠ WOPA 1490 kil. AM. Lietuvių kalba: Kasdien nuo pirmadienio iki penktadienio 10—11 val. ryto — šeštadienį ir sekmadienį nuo 8:30 iki 9:30 val. ryto. VAKARUSKOS: pirmadieniais 7 val. vakaro. 7159 South Maplewood Avenue Tel.: HEmlock 4-2413 CHICAGO 29, ILLINOIS

LINKSMŲ IR LAIMINGŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ VISIEMS DRAUGAMS, BIČIULIAMS, PRIETELIAMS IR VISIEMS CHICAGOS LIETUVIAMS LINKI Povilas ir Sally RIDIKAI 3354 South Halsted St. CHICAGO, ILL. YArds 7-1911

MAKROSMATINĖS IR MIKROSMATINĖS ŽMONIŲ, ŠUNŲ IR KACIŲ NOSYS

Labiausiai apleistas žmogus pojūčių organas

Smegenys kaip pojūčių centrė yra vadinami "sensorium" (pojūtynas, jusnynas), kuriam lyg kokioje Bell kompanijoje telefonų centrėje susibėga laidai iš visų penkių pojūčių sričių — skonio, lietim, kvapo — užuodimo, girdėjimo ir regėjimo.

Tie pojūčiai savo žaliavos būklėje (kaip oro bangos ar cheminės reakcijos), susibėgę į sensoriumą turi būti "perdirbti" į atitinkamus elektrinius impulsus ir perjungti į atitinkamus smegenų departamentus. Tokių pojūčių impulsų tarpe yra ir cheminės reakcijos, kurios, kaip sensoriu-

mo laboratorijose yra perdirbtos, gauna kvapo (smell) pavadinimą. Tačiau kvapų perdirbimo aparatas smegenyse tebeprasilekia mažiausiai mokslui suprantamas.

Nedaug kuo galime prieš kitus didžiūotis

"Kiekvienas augalas, kiekvienas gyvulys, taip pat kiekvienas neorganinis daiktas turi savo originalų kvapą (odor), tik daugiausia mes jų kvapų nejaučiame, nes galima sakyti, mūsų užuodimo pojūtis yra menkesnis už visų kitų gyvūnų" (Theophrastus, op. 329-31). Nors visi gyvūnai turi tuos pačius pojūčius, tačiau vieni jų vienoms

pagal reikalą išsivysto iki nepaprasto jautrumo, kiti kaip mažiau gyvenimo kovai reikalingi atbunka arba net visiškai attrafuojasi. Pavyzdžiui, lietim pojūtį voras turi savo keliuose, ir jo keliai pajunta mažiausią jo tinklo sudrebėjimą, nes nuo to ar į voratinklį įkrito riebus vabalas ar liesas uodas priklauso, kokie tą dieną bus jo pietūs. Skonių žmogus irgi negali lygintis net su tokia namine musėle. Laboratorijose yra nustatyta, kad žmogus vargiai be-gali pajusti vieną dalį cukraus dviejuose šimtuose dalių vandens, kai musėle puikiai pajunta vieną dalį cukraus trijuose šimtuose tikstančių dalių vandens! Tačiau šiuo atveju reikalą turime su žmonių nosimis, tad grįžkime prie nosių.

Makrosmatinės ir mikrosmatinės nosys

Visiems kitiems pojūčiams yra išdirbti reikalinga vakaliarai, tik ne nosies. Nematantį vadiname aklu, negirdintį — kurčiu, o kaip vadiname tokį, kurs negali užuosti? Eksperimentinės psichologijos rabinai turi dar neprisijusį terminą "anosmia", kuriuo iki šiol ir "bekvapiai" išsiverčia. Anosmia turi dvi gradacijas: nepaprastai jautrios nosys vadinamos "makrosmatinės", ir nepaprastai silpnos nosys — "mikrosmatinės". Ką reiškia tokia makrosmatinė nosis, galima gauti vaizdą iš to, kokį neapsakomą menką kvapalų kiekį makrosmatinė nosis gali užuosti. Pavyzdžiui, choro-fenolo galima užuosti tokį menkiausią kiekį, jog tik atominiai fizikai tegali įsivaizduoti! Arba, pasak Encyclopaedia Britannica (Smell and Taste) mercaptano galima užuosti 1/460,000,000 miligramo dalytę. Tačiau turint galvoje, kad tokiam mikrosmatiniam kiekyje telpa 200,000,000,000 molekulių, visiškai nebetenka stebėtis, nes nosies užuodimo technika yra atliekama molekulinėmis ir pats kvapas susideda iš molekulių.

Ką sako moterys su makrosmatinėmis nosimis

Štai ką apie savo nosį rašo viena makrosmatinė nosį turinti Mrs., kuri bevelija pasilikti bevarde: "Kai aš tebebuvo jauna mergaitė ir baltinius tebeplaudavo rankomis namie, aš atspėdavau, kai mano sesuo būdavo pasiskolinusi mano drabužius, nes ir iškalbtus aš juos pažindavau pagal jų kvapą. Iš kvapo tiksliai pasakydavau, kuri tarnaitė tvarkė mano kambarį. Kol įsigijome skalbiamąją mašiną, aš galėdavau dar užuosti savo vyro arba dukters plaukus, jei jų vartotas pagalvės užvalkalas jau baltinius išplovus būdavo padedamas drauge su mano pagalvių užvalkalais. Iš savotiško pasilikusio kvapo aš atspėjau, kas yra buvęs mano tėvų namuose, kada tie namai buvo tušti ir uždaryti. Vėliau, patikrinus, mano atspėjimas buvo patvirtintas..."

Ypatingai jautrus pasidaro kvapo pojūtis, kada jis dėl kito jusnies sugedimo turi ją pavaduoti. Pavyzdžiui, visame pasaulyje pagarsėjusi akloji Helen Keller, kuriai lietim, girdėjimo ir užuodimo pojūčiai su kaupu atstojo regėjimą, apie savo uoslę pati rašo: "Kvapo jautimas man jau praneša apie artėjančią audrą per keletą valandų prieš pirmųjų audros ženklų pasirodymą. Pradžioje aš pajuntu laukimo virpėjį (nepaprastai jautrumas odos vibracijoms), vos pastebimą šnervių drėbėjimą, koncentraciją. Andrai artėjanti, mano šnervės išsiplečia, kad geriau galėtų priimti įvairiausių žemės kvapų

tyną, kurs daugėja ir plečiasi, kol aš pajuntu lietaus lašus ant savo veido. Andrai vis labiau nutolstant, kvapas išblunka, darydamiesi silpnėsi ir silpnėsi, kol visiškai išnyksta erdvės toluomoje".

Ji iš tolo užuodė iškirtimą vieno miškėlio, kurį ji labai mylėjo. "Aš galiu pasakyti, koks yra namas, į kurį įeinu. Senus atpažįstu iš sluoksnišais susigūlėjusių kvapų, paliktų anksčiau gyvenusių šeimų, ir juose laikytų gėlių, vartotų parfumų ir draperijų." Ji kvapų "sluoksnius" gali atskirti pagal jų amžių, kurie pasilikę iš seniau, kurie vėliau užnešti. Panašiai bitės atskiria kvapus savo antenomis.

Nosys daktarams svarbesnės už stetoskopą

Gerai išreniruota nosis yra nepaprastai vertingas gydytojams irankis ligoms atpažinti. Vienas garsus Berlyno daktaras odos ligas atpažįsta pagal jų kvapą. Dan McKenzie, pats praktikuojantis gydytojas (autorius veikalų "Aromatics and the Soul. A Study of Smells. London, 1923) teigia, kad įvairios ligos turi įvairius kvapus: tifo karštligė — širdį pykinantį; rauplės (smallpox) — baisų; nephritis (inkstų uždegimas) — pelais atsiduoda; odos liga vad. favus — atsiduoda pelėmis; alkoholis, megstantis girkšnoti dažnai, bet nepodaug — turi savotišką (Nukelta į 5-tą psl.)

ANT SIELIŲ
(Atkelta iš 3 psl.)

Viso šito visai nebūtų buvę. Anfasai mirus, tuoj būčiau pas tave piršlius atsiuntęs — ir baigta! Teisėtai. Be nuodėmės, be gėdos. Padariau aš klaidą. Suėsi ji man penkerius ar dešimt metų, ta klaida. Be laiko nuo jos mirsi...

— Tiek to, liaukis, nesijaudink. Ne sykį apie tai jau kalbėta, — sušnibždėjo Marja ir, tyliai pasprukusi iš jo glėbio, priėjo prie irklo. Jis ėmė dirbt smarkiai ir stipriai, lyg norėdamas nusikratyti ta sunkenybe, kuri buvo užgulusi jam krūtine ir aptemdžiusi jo gražų veidą.

Svito. Ir debesys retėdami tingiai išdriko daugyje, tartum nenorėdami duoti vietos tekančiai saulei. Upės vanduo sublizgo šalta pieno spalva.

— Jis vėl andai kalbėjo. "Tėveli, sako, argi tai ne gėda tau ir man? Mesk tu ją, tave, vadinasi, — šyptelėjo Silanas Petrovas, — mesk, sak, susivaldyk." — "Mielas, sakau, mano sūnau, eik šalin, jei nori būti gyvas! Sudraskysiu į skutus kaip supuvusi skarmalą. Nieko iš tavo dorybės nebėjks. Savo kančias, sakau, pagimdžiau aš tave, išsigimėli". Dreba. "Tėveli! argi, sako, aš kaltas?" — "Kaltas, sakau, uode zyziantis, nes tu esi akmuo mano kelyje. Kaltas, sakau, nes apsiginti nemoki. Dvėseliena, sakau, tu, maista pašvinkusi. Kad tu, sakau, sveikas būtum, tai tave nors užmušti būtų galima, o čia ir to negalima. Gaila tavęs, baidyklės nelaimingos." Staigia! — Ek, Marja! Netikė liko žmonės! Kitas — e-ek! Greitai ištrūktų iš kilpos. O mes joje! O gal vienas kitą taip ir pasmaugsim.

— Apie ką tu čia? — baltai paklausė Marja, žiūrėdama nusigandusi į jį, rūstų, garlingą ir šaltą. — Taip... Mirtų jisai... Štai kas, Jei mirtų... puiku būtų! Vėl viskas grįžtu į savo vėžes. Atiduociau taviškiams žemę, užkimščiau jiems nasrus, o su tavim — į Sibirą... ar į Kubanę! Kas tokia? Mano žmona! Supratai? Dokumentą tokį gautume... raštą. Krautuvė atidaryčiau kur kaimė. Ir gyventume. Ir už savo

nuodėmę Dievą permaldautume. Ar daug čia mums reikia? Padėtume žmonėms gyventi, o jie padėtų mums sąžinę nuraminti... Gerai? a? Maša? — Ta-ai! — atsiduso ji ir užsimerkusi apie kažką labai susimąstė. — Jie neilgam nutilo... Sruveno vanduo... — Džiūsna jis... Gal greitai numirs, — dusliai tarė Silanas Petrovas.

— Duok Dieve, kad tik greičiau! — pamaldžiai tarė Marja ir persizėgaojo.

Ištryško pavasario saulės spinduliai ir ėmė žaisti ant vandens anksu bei vaivorykšte. Papūtė vėjas, viskas sukručio, atgijo ir pratrūko juoku. Zydras dangus tarp debesų taip pat šypsojo saulės nuspalvintam vandeniui. O debesys jau paliko užpakalį sėliu.

Ten, susibūrę į sunkią, tamsią masę, jie susimąstė ir nejudėdami kabėjo viršum plačios upės, tartum rinkdamiesi kelią, kuriuo greičiau galėtų pasprukti nuo gyvos pavasario saulės, turtingos spindesio ir džiaugsmo ir priešingos jiems, žiemos pūgų motinoms, pasivėlinusioms pasitraukti nuo pavasario.

Priešais sielius spindėjo skaidrus, giedras dangus, ir saulė, dar rytmetiškai šalta, bet pavasariškai spindinti, iškilmingai ir gražiai išpurpurinių bei auksinių upės bangų kilo vis aukštyn, ir žydrą dangaus dykynę.

Sėlių dešinėje buvo matyti rudas kalnuotas, su žaliu miško apvadu krantas, kairėje — spindėjo rasos briliantais blyškus smaragdinis pievų kilimas.

Ore sklido sultingas žemės ir ką tik prasikalusios žolės kvapas, sakuotų spyglių aromatas.

Silanas Petrovas pažūrėjo į užpakalinius irklus.

Sergejus ir Milijus buvo tartum priauge prie jį. Bet per toli dar sunku buvo matyti jų veidų išrašką. Jis nukreipė akis į Marją. Jai buvo šalta. Stovėdama prie irklo, ji susigūžė į kamuolėlį ir pasidarė visai apvali. Visa saulės nužerta, ji žiūrėjo į priekį susimąstusiomis akimis, ir jos lūpose žaidė ta mįslinga ir žavi šypsena, kuri

ir negrožė: moterį daro patrauklią ir trokštamą. — Žiūrėkite akyliau, vyrų čiai-ai! O-o! — iš visų jėgų sugriaudė Silanas Petrovas, jausdamas savo placioje krūtinėje galingą energijos antplūdį. Ir nuo jo balso viskas aplinkui tarsi susiūbavo. Irgai skambėjo aidas kalnuotu krantu.

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ klientams ir draugams linki

HEALTHY FOOD RESTAURANT

LIETUVIŲ VALGYKLA
JULIJA BICIŲNIENĖ, Sav.

3236 So. Halsted St. Tel. DA 6-9837

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ linkime visiems savo klientams, draugams ir pažįstamiems

KRISTINA IR EMILIS KURAIČIAI

MAISTO KRAUTUVĖ

2500 W. 69th St. Tel.: PProspect 6-2229
CHICAGO 29, ILL.

ATĖJO VELYKOS — DIDŽIOJI PRISIKĖLIMO ŠVENTĖ!

Nuslinkus žiemos šalčiams, visi — žmonės, gamta, gyviai — atgijame naujam gyvenimui.

Linkime mūsų taupytojams, draugams ir visiems lietuviams linksmai atšvesti šventas Velykas!

PAREIGŪNAI:

THOMAS S. JANULIS, direktorių tarybos pirmininkas
ALBERT J. AUKERS, prezidentas
JOHN BUDRICK, viceprezidentas
JOHN T. JANULIS, sekretorius
EMIL L. DESWIK, izdininkas
JOSEPH H. STILLER, teisių patarėjas
JOSEPH P. VARKALA, auditorius

DIREKTORIAI:

TOMAS S. JANULIS, Dr. ALGERD W. PRUSIS
STANLEY STANEVICH, EMIL L. DESWIK
ALBERT J. AUKERS, EDWARD GAMMIE
JOHN BUDRICK, ALEX M. KEZES
JOHN T. JANULIS

District Savings

AND LOAN ASSOCIATION
3300 SOUTH HALSTED STREET - CHICAGO 8, ILLINOIS - CL. 4-8164
"Free Parking directly behind our office"
NEW OFFICE HOURS: MONDAY and TUESDAY 9 A.M. to 4 P.M. / WEDNESDAY CLOSED - THURSDAY 9 A.M. to 6 P.M. / FRIDAY 9 A.M. to 6 P.M. / SATURDAY 9 A.M. to 1 P.M.

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ linkime klientams, draugams ir pažįstamiems

PALANGOS VALGYKLA

JUOZAS IR JADVYGA BARTKAI

6918 So. Western Ave.
Phone GR 6-9758

Su gražiausia Pavasario švente Šventomis Velykomis visus savo kostumerius, draugus ir pažįstamus sveikina

GUŽAUSKAS BEVERLY HILLS FLORAL CO.

"KAS TIK ĮMANOMA GĖLESE"

2443 W. 63rd St. Tel. PProspect 8-0833

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ linki visiems savo klientams ir draugams

ANTANAS VILIMAS

PERKRAUSTYMAI ARTI IR TOLIMŲ DISTANCIJŲ

3415 So. Litanica Avenue
CHICAGO, ILLINOIS
Tel.: FFrontier 6-1882

MAKROSMATINĖS...

(Atkelta iš 4-to psl.)

ne nemalonų kvapų; paskutinėje cukrinės ligos stadijoje apsinuodijusio acetonu — saldokas kvapas; maro (pavietrės, plague) — pernokusio obuolio kvapas ir t.t.

Labai jautrias nosis turėję Francis Bacon, Boccacio, Disraeli ir Benjamin Franklin, o šiuo metu turi vienas Paragvajaus medikas Tubu Mbae, kurs savo nosies pagalba buvo susidares dešimčių tūkstančių pacientų praktika. Oba mieste, Argentinoje, bet vietos daktarams apskundus, kad praktikuoja be leidimo, išskraustė į savo Paragvajų, kur praktika dar labiau išplėtė. Jis nustato ligą, paustę ligonio marškinius, diržus arba kurį kitą drabužį, kuris buvo prisilietęs prie sergančios kūno vietos. Sykį pauostę jam atneštas sudėvėtas kojines, jis nustatė, kad pacientas turi vidurių kirminus (hookworms), tuo tarpu kai kirminais sergantysis manė turįs džiovą.

Roy Bedicek savo knygoje "Kvapo pojūtis" (The Sense of Smell) teigia, kad žmonės ne gimsta su geromis (jautriomis) nosimis, bet geras nosis išsilavinia mokslo ir specialios treniruotės keliu, ir labai apgailestauja, kad tokia svarbi gyvenimo patirties priemonė yra tiek apleista. Nosių "apmokymas", atrodo, nebūtų jau tiek sunkus, nes esą nustatyta, jog mylėjimas gelių pačioje ankstyboj jaunystėje yra svarbiausioji įžanga į geras nosis.

Suniškos nosys

Šunys savųjų ir žmonių tarpe yra labai pagarsėję savo nosimis. Darvinas savo veikalė "Augalų ir gyvulių variacijos" aiškina, kad šunys turi net smegenis taip sudėtus, jog užuodimo reikalams jose yra skirta daugiau ploto ir įtaisymų. Burt Wilder apie šunų galvų formas rašė: "Kai kurių šunų smegenys yra aukštos ir apskritos, kai kitų yra žemos, ilgos ir fronto siauros". Tokios "olfaktorinės plokštės

lės (lobes) yra perpus užmatomos, kai į smegenis žiūrima iš viršaus, tačiau kitose veislėse (smegenų) pusrutuliai jas visiškai paslepia".

Kad šunys daro stačiai "stebuklus" savo nosimis, padėdami policijai, medžiotojams ir t.t., visiems yra žinoma, bet pasirodo, kad ir šunys gali savo nosis ištreniruoti specialioms uždavinims. Pavyzdžiui, Vakarų Vokietijoje pagarsėjo kalikė Geiša, pasidariusi įžymi smuglių medžiotoja ir ypatingai kavos smuglių rykštė. Apie Geišą rašė Associated Press atstovas Bill Hentschell: "Ji surado kavą, kuri buvo suvyniota žibalu sumirkytais skudurais ir paslėpta po storu anglies sluoksniu." Federalinės valdžios oficialinė spauda Geišą įvertino kaip "veikliausią ir patikimiausią muitinės valdininkę federalinės respublikos tarnyboje".

Hans Kalmus laboratorijos eksperimentais įrodė, kad šunų nosys turi tą savybę, jog jos atskiria kvapusius, tai yra jų nosyse kvapniai lieka nesusimaišę, nesvarbu ar tie kvapniai yra panašūs ar skirtingi.

Vienas šunų savininkas rašo turįs šunį, kurs yra tiek alergiškas tabakui, jog pradeda čiaudėti ir neuždegtą cigareją jam parodžius, gi užsirūkius kad ir geriausio tabako prikimštą pyptę, tas šuo proleustuodamas pasitraukia į patį toliausią kambario kampą.

Nuo kada šunys žmones pamilo

Šuniui nosis dažnai atstoja širdį, arba kitais žodžiais šuo atveria savo širdį per savo nosį. Uoslė, natūralinėje (laikinėje) būklėje tarnavo ginklu ir priemone priešui užuosti, kaip šiandien Geiger įrankiai tarnauja priemone radiacijai susekti. Žmogus tada šuniui buvo vienas iš pavojingiausiųjų priešų ir, atrodo, kad šuo žmogui taip pat neatrodė geresnis. Tačiau, žmogui iškylus į homo sapiens ir šunį prisijaukintus, tas pats žmogaus kvapas, kadaisė šunis erzinęs, pasidarė šuniui mėgiamiausias. Keli autoriai aprašo, kaip jų šunys atsisakė nakti miegoti, jei guolyje nebuvo paklotas koks savininko ar savininkės dėvėtas drabužis.

"Originaliai, suniškas kvapas mums buvo toks pat priklaus, kaip žmogiškas kvapas šuniui", rašo tas pats "Sense of Smell" autorius. Be abejo, buvo laikai, kada antropoidas kūdikis iš baimės ir pykčio išsišiepėdavo, rodydamas dantis kad ir menkiausių šunų kvapą užuodęs, lygiai kaip vilko ar hijenos dar mažukas vaikas šiandien pradeda urgti ir dančikus šiepti kai tik žmogus užėina iš vėjo pusės. Žmogaus prijaukintus ir globojamus, jo įtakoje šuo ne tik toleruoja, bet dažnai net pats proteguoja ir kates, ir avis, ir ožius, ir kitokius gyvulius, kurie kadaisė yra buvę jo veislės natūralus maistas arba priešas.

Kuo katės už šunis geresnės?

Katės nosimis skiriasi nuo šunų ypatingu lepumu, tiksliau sakant, atranka. Tuo atveju katės veik nesiskiria nuo žmonių. Pavyzdžiui, katės, negali pakęsti dvėselienos, kai šuniui tai pats skanėstas. Katės nosis visiškai negali pakęsti savo pačios atmatų smarvės; kas nėra matęs, kaip rūpestingai ji atlieka apkasimą, šuo nepaiso jokių sanitarijos taisyklių. Katėms labai patinka perfumai, odekolonai ir įvairūs kvapai, kai šuo tokiems lepumams yra visiškai indiferentiškas. Kuri lietuvaitė nežino, kaip pavasarį katę gardžiuojasi jos gelių darželyje, pasigluosniuodama, o ypač kur yra žibučių arba he-

liotropių, valerijonų ir šaltūnėlių. Tik rūtų daugumas kačių iš tolo nepakeičia, o moterų pudroms ir pomadoms katės jaučia tokią didelę averziją (pasibaurėjimą), kad katėms net kvapą užima!

Kačių mylėtojos mėgsta dažnai perdėti savo kačių dorybes, labiausiai jų nepaprastą švarumą. Kaip pavyzdį nurodo, kad katės po kiekvieno valgio mazgojasi veidą. Deja, sako Roy Bedicek, taip nėra. Jos "ne mazgojasi", o atlieka medžioklinį pasiruošimą, kaip jų gimnaitės džiunglėse. Kai katė (ar katinas) kuo nors staiga susidomi (pelė kur sušara), tai jos ūsai atsistoja pietu ir iki poros colių prasiplėšia pro jos snukį pirmyn. Jei nors vienas jos ūsai turėtų kokį nenuvalytą kvapą, sakykim nuo suėstos pelikės ar pieno, tai jokia gyva pelikė iš savo urvo galvos nekistų, iš anksto užuodama, kad netoli sėdi katė su kvėpiančiais ūsais! Taip kalbant, yra už katę dar švaresnių žvėriukų. Vienas toks yra kinijoje gyvenanti voverėlė — kirstukas (shrew), kurs kiekvieną net mažiausią uodą prarities iš naujo mazgojasi veidą ir "rankas", ir tai daro, kad sekantis uodas savo ką tik nuryto "lau-tiečio" kraują užuodęs nenu-skrystų. Kirstukas ne tik mazgoja po kiekvieno kąsnio savo kojytes ir veidą, bet pats kiekvieną sykį ima vonią, kada lik vandens pasitaiko, o pabandyk prikalbėti savo katę kad ir po lašu palysti!

Tokių nosių galima tik pavydėti!

Kad yra padarų, kurie dang jautriau užuodžia, negu išgarsintieji šunys ir katės, kalba patirtis su tokiomis gyvuliais, kaip žiurkės, rausikai (gopher) ir net pilkasis (grizzly) lokys. Žiurkė per medinę sieną užuodžia kiloje pusėje padėtą sūrio gabalėlį ir sieną pragaužia lygiai toje vietoje. Gamtininkas J. Murie rašo apie meškų (lokių) uoslumą, kaip vienoje vietoje meška atkasė rausiko (gopher) sukrautą sviežių sultingų šaknelių sandėlį, kurs buvo įrengtas po storu dirvožemio sluoksniu ir iš viršaus jokio žymio nebuvo; kitoj vietoj atkasė skruzdėlyną, kuriam viršuje jokio kauburėlio nesimatė. Bet skaudžiausiai už savo gerą nosį buvo nubaustas vienas kirstukas (shrew), kurs besiraudamas pėdos gilumo žemėje užuodė viršuje žalios jautienos gabalėlio kvapą ir išsikasė viršun lygiai po tuo mėsos gabalėliu. Kitą rytą spąstų savininkas kirstuką rado su mėsos gabalėliu dantyse, bet pats kirstukas negyvai spąstų suspaustas.

Karaliaus Saliamono nosis

Grįžtant prie žmoniškų nosių, jau seniausioje literatūroje apsciai apdainuojamas šis švelniųjų aromatų produkeijos aparatas. Senovėje graikai ir hebrajai (žydai) ypač turėdavę jautrias nosis. Pavyzdžiui, Homeras savo Himne Demetriai mini Persefoną, kaip ji savo mergystės skaistybėje rinko gėles: rozes, krokusus, žibutes, hiacintus, bet narcizo gėlę pats Zeus sutvėręs su tuo tikslu, kad galėtų "į žabangus pagauti tą gėlės veido mergaitę, kuri pati kaip saldi gėlėlė kvėpėjo", ir kaip po to "platus dangus ir visa žemė juokėsi, ir jūrų sūriosios bangos". O kas neskaitė žydų karaliaus Salomono (Saliamono) "Giesmių giesmės", iš kurių matyti, koks profesionalus gelių uostytojas jis yra buvęs.

Salomono giesmėse matyti, kad jo paties turėta gana jautrios nosies, kurią tačiau toli pralenkė jo meilužės Salomitės nosies šnervės. Nes kai Salo-

monas ją pačią su arkliu faraono vežime lygina ir jos akis, kaklą ir kitas anatomijos dalis vaizdžiai apdainuoja, ji atsikerta nosies sukeliama vaizdais ir aistromis. Jis lyginamas su "myros ryšuliu", su "puokšte lavsonijos (hen-na) gelių iš Engedi vynuogių daržo".

Taip tęsiasi per didesnę giesmės dalį, kur Salomonas garbina Šulamitę akimis matomais vaizdais, o ji Salomoną nosimi juntamais malonumais, kol pagaliau Salomonas vaizduoja ją dideliu daržu, kuriame kvapingiausias gėlės žydi!

"Kaip daug geriau yra tavo meilė negu vynos! Ir tavo tepalų kvėpėjimas (geriau) negu prieskoniai! Tavo lūpos medumi varva... kaip bičių korys; medus ir pienas yra po tavo liežuviu; ir tavo rūbų kvėpėjimas yra lygus Libano kvėpėjimui".

Tame darže, į kurį jis taip poetiškai prašosi įsileidžiamas, esą pilna gardžiausių vaisių ir kvapnių; pomėgranatų, kamparo, spikanardų,

safranų, cinamonų, rezinos, myros, aliso ir viso katalogo kvėpiančių žiedų, šaknelių ir sėklų. Pagaliau Salomono giesmės sujaukinta Šulamitė atsako:

"Kelkis, o šiaurės vėjau... ir ateik į pietus; pūsk į mano daržą, kad jo prieskoniai būtų sukelti. Lai mano meilužis įeina į savo daržą ir valgo jo mėgiamiausius vaisius"...

Nosių lepūnams patenkinti, pasak Herodotą, "arabų Persijos karaliui kasmet atgabenavo po tūkstantį talentų smilkalų (frankincense). Attikos talento svoris buvo lygus šešiams svarams šiandien. Iš to galima matyti, kad nosys ir senovėje brangiai kaštuodavo. Kada broliai parduoti gabenamą Juozapą įkėlė į šulinio duobę ir patys susėdo užsikasti, "jie pamatė ismaelitų kompaniją iš Gileado su savo kupranugariais begabenant į Egiptą prieskonius ir tepalus ir myrą (myrrh)". Sakoma, kad žemės dievas Belas (Bel) savo altoriui Babilone pareikalavo tūkstanties talentų smilkalų (apie 6000 svarų).

Nosis ne kas kita yra kalta, kad Kolumbas atrado Ameriką! Nes Kolumbas, prisiklausęs viliojančių padavimų apie Tolimuosiuose Rytuose esančius pasakingus kraštus, kur prieskoniai ir kvėpalai auga, ir jau girdėjęs, kad žemė yra apskrita, panoro kitiems spekulantams pirktiems "užbėgti už akių", laikydamasis priedo, kad tiesiu keliu tik rytoj, o aplinkui šiandien" ir išprašęs iš Ferdinando ir Izabelės keleto laivukų, patrankė į Tolimuosius Rytus per Tolimuosius Vakarus! J. Pr.

BEST WISHES TO OUR FRIENDS AND ASSOCIATES ON THIS HOLY EASTER DAY FROM QUETDALE FUNERAL SERVICE

Mr. & Mrs. Eugene P. Letimaki, Directors
Phone: ON 2-8320
104 South Ulica Street
WAUKEGAN, ILLINOIS

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ linkiu savo pacientams ir prieteliams

DR. ir MRS. PETER T. BRAZIS

Gydytojas ir Chirurgas

2434 West 71st Street
Tel.: HEmlock 4-5849

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ linkime visiems savo kostumeriams draugams ir pažįstamiems

GOLD COAST INN
JOE & RUTH RACHUNAS

Turime banketų salę įvairiems pobūvims

2525 W. 71st Street, Chicago 29, Illinois
PR 8-9785 HE 4-4149

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ Linkime visiems savo kostumeriams ir draugams

DEGTINĖ, VYNAS, ALUS IR MALONUS PATARNAVIMAS

K. ŪKELIS

Jaukios ir lietuviškos užėigos savininkas

3436 South Lituania Ave.
Tel.: Virginia 7-9601

PETER P. KEZON
Executive officer

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ

Linkime Visiems Savo Kostumeriams, Draugams ir Visiems Lietuviams

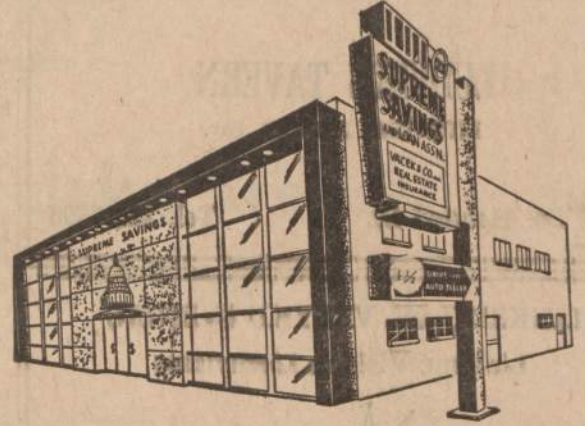
VALDYBA IR DIREKTORIAI

4 1/2 %
metams

DABAR MOKAMI DIVIDENDAI

New Hours
Monday, Thurs., Friday
9 AM to 8 PM
Tuesday 9 A M to 5 PM
Wednesday, Sat. 9 AM to 12 noon

SUPREME SAVINGS and LOAN ASSOCIATION

1751 West 47th Street

Phone YArds 7-3895

TURTAS VIRŠ \$30,000,000.00

"Pono" klausimas išspręstas, gerbiamieji

ATENAI, Graikija. — Apie Atėnus vertėtų daugiau parašyti, nes ten yra nepaprastai daug įdomių dalykų. Atėnai yra daug senesni, negu bet kuris kitas Europos miestas. Užsilikę padavimai ir įrašai ant akmenų sako, kad Atėnai staryti prieš tris tūkstančius metų. Taip tvirtina ir mokyklų vadovėliai. Bet paskutiniu dešimtmečiu pasigamintos priemonės praeičiai pažinti rodo, kad Akropolio pamatai buvo padėti mažiausiai prieš penkis tūkstančius metų. Kas ir kaip tuos pamatus surito, istorikai dar nieko tvirtai nesako.

Prieš kurį laiką žurnaluose buvau skaitęs porą straipsnių apie didelį susimodėjęmą graikų praeitimi. Ja domėjosi ne tik patys graikai, bet vokiečiai, anglai ir kitataučiai. Šliuvas su Basanavičium ta graikų praeitį net su lietuviais rīšo. Jau seniai manyje ruseno mintis patirti vietoje, kas ten yra ir kiek ta praeitis gali būti surišta su Lietuva ir lietuviais. Mano išmintimi, ryšys yra labai menkas, bet šis tas yra. Galimas daiktas, kad tas ryšys tik voratinklio siulu surištas, bet, diletantiškai žiūrint į šį klausimą, tas voro siulas yra. Už to voro siulo yra užsikabinęs lietuviškas "ponas". Kur yra "ponas", ten turi būti ir tarnas. Prie "pono" prilipęs yra "piemuo", o vėliau per tą voratinklį moteris visa santvarka su maldykėmis, senovės dievais ir lietuvių kalbos praeitimi.

Kartu su visais turistais bus apvažiavęs, o vėliau su grupe turistų ir specialiu gidu išvaikščiojęs įdomesnes vietas, užsukau į graikų institutą senovės trti. Turizmo įstaigoje patyriau, kad ne muziejuose ir ne senų maldyklų griuvėsiuose tyrinėjama praeitis, bet naujai įsteigtame institute. Kitose valstybėse jau po šimtą metų veikia institutai graikų praeičiai tyrinėti, bet pačioje Graikijoje toks institutas įsteigtas tik tai pasibaigus Antarajam Pasaulio Karui. Paprastai panašiuose instituteuose sėdi vien tik praeitimi gyvenantieji apykurčiai ir apyakiškai seniai, tuo tarpu Atėnuose institute valdo jaunimas. Ten sukintėjasi penkis kartus dau-

giau moterų, negu vyrų. Bet kokios moterys! Tarp 30 ir 40 metų! Visos kalba angliškai, britų akcentu. Visos yra baigusios Londone veikiančią Graikijai tyrinėti institutą.

Pasisakiau, kas esu ir ko noriu. Prie manęs tuojau prisistatė kokių 35 metų mergaičiukė, sausu pageltusiu veidu, pradedančios džiūti žalios alyvos išvaizda. Ji apsidžiaugė, kad užsukau į šį institutą. Ji pasakė, kad daugumas turistų skuba į Akropolį, fotografuojasi greta griuvėsių ir išlikusių senovės statulų, o į institutą labai retas užėina, "mokslo pelėm" niekas nesidomi. Ji tuojau pasiūko mane išvedžioti po tą institutą. Viename kambaryje sukrautos knygos, kitame guli laikraščiai ir žurnalai, spausdinti Graikijoje, Anglijoje ir Vokietijoje. Vieni žurnalai jau įrišti, o daugelis dar palaidų, laukia rišyklos. Pavarčiau vieną kitą ir pamačiau, kad jie ne man. Žurnalai rašyti vokiečių ir graikų kalbomis. Net ir Anglijoje leidžiamas žurnalas turi daugiau graikiškų straipsnių negu angliškų. Bandžiau pažūrėti vieną angliškų straipsnių, bet man ir tas straipsnis buvo graikiškai parašytas. Nieko nesupratau. Raidės angliškos, žodžiai angliški, bet prasmė man buvo graikiška.

Kitame kambaryje ant žemės ir lentynose buvo didžiausios krūvos molinių lentelių ir įvairiausių plytų. Vienos gražiai sustatytos, o kitos išmėtytos. Vienos sveikos, o kitos apdaužytos kampais, apraišotos, sulipinėtos. Trečiame kambaryje buvo įvairiausi šalmi, vario gabalai. Vienur matėsi raidės, kitur nesuprantami persiški ir graikiški ieroglifai.

Moterėlė man jau buvo pradedanti aiškinti, kada ir kur buvo rastas didokas geležies gabalas, kada jis buvo ištrauktas iš vandens. Visa tai buvo nepaprastai įdomu, bet aš neturėjau laiko visai graikų praeičiai studijuoti. Institute galėjau praleisti tik tris ar keturias valandas. Jeigu man būtų reikėję išklausti pasakojimo apie ten sukrautus daiktus, tai ir šias Velykas būčiau turėjęs švesti Graikijoje.

Vladas Rasčiauskas, Wide World Tours bendrovės prezidentas, vaikščiodamas po Atėnus, netikėtai susitiko su ponais Roy Malstroem. Tai Jono ir Marijonos Zalgy žentas. Jų dukterė Lillian yra ištėkėjusi už Malstroem, ir į jėdu beatostogaudami visą savaitę buvo praleidę Atėnuose.

— Visa tai, ką jūs čia man papasakojote apie šią geležėlę yra labai įdomu, — pasakiau moteriškai, — bet iš šių žinių man daug naudos nebūs, graikų istorijos aš nepažįstu. Man ir laikas neleidžia. Būčiau dėkingas, jei leistumėte patirti, kas yra naujo pačioje seniausioje graikų istorijoje.

Moteris sustojo kalbėjusi ir pradėjo galvoti, ką jai buvau pasakęs. Man susidarė įspūdis, kad ji manęs gerai nesuprato. Tada jai pakartojau, kad man rūpi tik nauji dalykai seniau šioje graikų praeityje. "Tai labai geras klausimas", — tarė susigadžiusi moteriškai, — "bet apie tai jau kiti turės jums aiškinti. Nesu šio klausimo specialistė".

Ji mane nuvedė į kitą namo kraštą ir pristatė kitai moteriškai, dar jaunesnei, bet nei kiek ne kvailėnei. Ji taip pat buvo baigusi mokslus Anglijoje ir kalbėjo gražiai ir suprantama kalba. Man teko pakartoti jai tą patį prašymą. Ji tuojau pradėjo manęs klausinėti, ką aš žinau. Pakartojau tą patį prašymą, pasakiau, kad laikas labai ribotas. Paklausė, ar man žinomi Solono, Periklio, Sokrato laikotarpiai. "This is all Greek to me" — jai pasakiau. Ji mane suprato, bet, matyt, pamane, kad aš daugiau žinau, negu nežinau. Pasakiau, kad turiu tik kelias valandas, kad iš Atėnų rytoj turėsiu toliau iškristi, kad skaičiau kelis straipsnius žurnaluose...

— Ar tamstai yra žinoma mikėnų kultūra? — ji manęs paklausė.

— Man pažįstamas Mikėnas, šachmatininkas, Vilniuje jį esu matęs, bet kad mikėnai būtų kokią kultūrą sukūrę, tai nežinau, — atsakiau. Ji nusikvatojo. Bet ji nemanė, kad aš jai teisybę sakiau. Ji pasakė, kad ir Atėnuose yra daug mikėnų, bet kad bent vienas būtų šachmatininkas, tai ji nežinanti. Paaiškiniau, kad manasis gyvena ne Atėnuose, bet Lietuvoje, o ji man pasakė, kad josios mikėnai visai nebuvo gyvena. Prieš tris ar keturis tūkstančius metų jie gyveno Kretos saloje ir pietiniuose Graikijos pakraščiuose. Be to, ji pasakė, kad ji pati mėgstanti šachmatais sulošti, kad ji lošusi Londone, bet kad da-

bar tokiems dalykams neturinti laiko...

Ši moteris man pripasakojė įvairiausių dalykų apie graikus. Viskas sukosi apie graikus, gyvenusius prieš keletą tūkstančių metų. Tą graikų istorijos laikotarpį vadina mikėnų laikotarpiu, mikėnų kultūra. Iki šio meto mokslininkai manė, kad Kretos saloje gyvenę kitų tautų žmonės. Juos vadino mikėnais, bet nebuvo tikri, ar tie mikėnai buvo graikai. Dabar jau tikrai nustatyta, jog tai būta graikų. Jų kalba buvusi truputį kitokia, jų papročiai kitoki, bet jie tikrai buvę graikai.

Instituto narė man labai daug aiškino apie Kretos saloje rastas molines lenteles. Tos lentelės buvo rastos prieš šimtą metų. Jas iškasė vokiečiai Schliemanas. Vienos lentelės buvo išskaitytos, o kitos gulėjo iki paskutinių metų. Vienos buvo vienokių linijų, o kitos kitokių. A linijų lenteles gudaralviai išskaitė. Jos buvo graikiškos. Bet B linijų lentelių iki šio meto niekas negalėjo išskaityti. Tai buvusi didžiausioji archeologų paslaptis išties šimtą metų. Aš užrekdavau, ką man ta graikė aiškino, bet to neužtenka. Kelis kartus išklausiau josios aiškinimus, bet jų nesupratau. Rašau, kaip man dabar atrodo, bet reikalas, žinia, kad sudėtingesnis.

Bet įdomu štai koks dalykas. Schliemano rastas ir graikų daužytas, bet per šimtą metų ne visai sudaužytas lenteles išskaitė anglas, o ne graikas. O kai pakrapštai to anglo paviršų, tai jame gali būti truputį ir lietuviško kraujo. Jis vadinosi Michael Ventris (Mykolas Venteris). Jo tėvas buvęs anglas, o motina lenkų ir lietuvių kilmės. Bet ir tėvas galėjo būti lietuvis, kaip ir artisto Gielgaudo tėvai buvo lietuviai, dešimtmečius išgyvenę Anglijoje. Gielgaudas tapo geriausias šekpsyro vaidintojas, o Ventris praeito karo metu buvo geriausias prieš šifru laužytojas, o po karo išaiškino šimmetinę Schliemano ir mikėnų kultūros paslaptį. Ventris buvo labai gabus vyras. Jis studijavo architektūrą, kalbas ir istoriją. Jis buvo geras matematikas. Matematiškus metodus jis pritaikė ir mikėnų lentelėms skaityti. Visa paslaptis, kiek aš supratau, buvo ta, kad minėnai vartojo 87 raides garsams rašyti. Ventris moksliskai tai nustatė, o vėliau jis ir

tnos garsus išaiškino. Kai ženklus išaiškino, tai tada tas keturių tūkstančių metų lenteles skaitė, kaip ropę krinto. Pasirodo, jog tai buvo mikėnų karaliaus kariuomenės intendantas srašai. Surašyti kariuomenės daliniai, laipsniai, maisto kiekiai, ginklų rūšys ir jų daugybė. Surašytos ir kainos tiems ginklams gaminti. Gaila, kad Mikas Ventris, padaręs didžiausią archeologinį atidengimą, labai jaunas žuvo automobilio nelaimėje. Jis būtų dar daugiau senų dalykų išaiškinęs.

Dabar visa eilė specialistų perrašinėja, fotografuoja ir komentuoja tas senas Kretos intendantas molines lenteles. Įdomu, kad jose kelis kartus minimi senieji graikų dievai, kuriems karo vadai turėdavę prisiėkti. Be Dzeuso, Poseidono ir kitų galingųjų lentelėse kelis kartus kalbama apie Potnią Atėną. Potnia Atėna, Potnios Atėnos, Potniai Atėnai, Potnia Atėna, Potnioje Atėnoje ir Potnia Atėna. Potnia Atėna tai esanti graikų dievų motina. Žodis "potnia" yra didžiausios pagarbos pareiškimas.

Man tuojau dingtelėjo mintis, kad mikėnų "potnia" yra ne kas kitas, bet lietuviškoji "ponia". Ne tik Kazimieras Būga, bet Salys ir net Dr. Jonikas savo knygelėje aiškina, kaip laikui bėgant dingsta iš žodžių kai kurie garsai. Esu tikras, kad lietuvis "poną" ir "ponia" ne iš lenkų pasisavino, bet iš tolimesnės senovės. Lenkai nesako "ponas" ar "ponia", bet sako "pan" ir "pani". Tuo tarpu mikėnai aiškiai sakė "Potnia", o lietuviai sako "Ponia". Netenka stebėtis, kad per keturis tūkstančius metų iškrito raidė "t". Dabartini mūsų ausiai "potnia" ne kaip skamba, bet mikėnams ji galėjo labai gražiai skambėti.

Tas ginčas, ilgus metus besitęsęs tarp lietuvių, dabar turėtų pasibaigti. "Poną" gavome ne iš lenkų ar gudų, jis kilo ne iš ukrainiško "žiupano", kaip kiti diletantai aiškina, bet savo šaknis turi senoje graikų kalboje. Galimas daiktas, kad jojo šaknis yra dar gilesnė. Gal jo šaknis yra ir toje kalboje, iš kurios yra daugumas lietuvių kalbos žodžių

šaknų yra kilę. Chicagoje šių žodžių šaknų nesurasi. Reikia važiuoti į graikų senovės institutą ar dar toliau, kad vieną kitą dalyką surastum.

Bet Atėnuose pastebėjau ir kitą žodį, labai panašų į mūsų šįkį. Tai "piemuo". Karaliaus intendantas aprašinėja, kiek piemėnų reikia galvijams prižiūrėti, kad būtų kuo kariuomenę maitinti. Tik jie nerašo "piemuo", bet "poimuo". Rašo "poimuo", "poimens", "poi-

meniui", "poimenj", "poimenyje" ir kita. Daugiskaita pas mikėnus yra "poimenys", "poimenų", "poimenims", "poimenis", "poimenyse" ir t. t. Yra ir daugiau, bet man atrodo, kad ir šių dvejų žodžių turėtų užtekti artimumui įrodyti. Su graikais lietuviai nesigiminojoja, bet su mikėnų gadynės graikais lietuviai turėjo turėti ryšių.

Vladas Rasčiauskas
(Bus daugiau)

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
linki visiems savo kostumeriams ir draugams

ZOLP'S MILLWORK
LIETUVIŲ ĮSTAIGA
SYLVESTRAS ir MARIE ZOLP, Sav.

3554 South Halsted Street
Tel.: YArds 7-2576

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
linki visiems savo klientams ir draugams

STANKUS CONSTRUCTION CO.

2741 West 69 St. Chicago 36, Ill.
Tel. PProspect 8-2013

Linksmų Velykų švenčių linki visiems savo kostumeriams, draugams bei pažįstamiems

LUDVIK'S TAVERN
LIUDVIKAS STUKAS, Sav.

3203 So. Halsted St. Tel. 225-7398

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ
Linkime Visiems Lietuviams

BRIGHTON BAKERY
JADVYGA IR FELIKSAS MACKEVICIAI
Savininkai

Telef.: VVirginia 7-1250
2457 West 46th Place Chicago 32, Ill.

Linksmų ir laimingų Velykų švenčių linkime visiems šerinininkams ir draugams

MOKAME **4.6%** INVESTAVIMO SĄSKAITOMS

Esame naujame savo name, duodame morgičius, mokame aukštus dividendus ir teikiame kitus patarnavimus.

CONTINENTAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION
1642 WEST 47 STREET YArds 7-0145

V. P. PIERZYNSKI, Prezidentas
LORRAINE BECZAK, Sekretorė

POPIETĒ ŠUNŪ KAPINĒSĒ

FELJĒTONAS

Anandie grīžtant īš Argonne Laboratorijās, kur ALIAS sa-vo nariams buvo suorganizā-veš ēkskursijā, vieno inžinie-riāus žmonāi īškēlus sumānī-ņā, kitāi pārēmus, dvi māši-ņos sūtārē pakēlītū ūzskūtī poņtū šunū kapinīņū pamātītī. Tōsē māšinose vāziāvō — vie-ņiōjē inž. Būkiva su poņā Kri-žantēma ir dukrele Dausa ir Gražulis su žmonā; kitojē Sek-lonis, Dzidorius, fizio-biologē panelē Lakštingalaveičikiūtē ir aš. Poņā Bukivienē, svar-biausiojī šio projekto suma-nytojā, perspējo, kad šunū kapinēs yra artimojē tēvū ma-rijonū dvaro kaimynystējē, o dēl to broļiāi vienuoliāi ne-maloniāi jaučiasi, tad papra-šē spaudos žmonij, jei grupē-je tokiū yra, arba neminētī to nēmaloniāus fakto, arba jei nūtylētī negalimā, tai nors dalyvīū pavardēs padarytī ne-beatpazīstamomis. Taigī, var-đai ir pavardēs šimē repor-tāžē nēra fikri, bet dialogai ir monologai yra autentiškai tik-ri, tik ne tū pačijū žmonijū bur-non idētī ir nebūtīnai tojē vie-tojē pasakytī.

Jei dāugiau tokiū lankytojū atsīrāstū, reikīā vāziāuotī ke-ļiū 83 īkī plēntō 66 kryžkelēs, ūz kurios vakarū pusējē īssi-

suka keliukas ir ant stulpelio prikalta īškaba "Animal Ce-metery", ūz īškabos marijonū dvaras, o ūz dvaro keliuko pasisukimas ir ēia pat prie keliuko medziū ir krūmeliū priāugēs poros akry parkelis, ī kuriū īš keliuko veda īšlieti cementiniāi laiptai. Per gy-vatvores matytī ēiliū ēilēs ma-žēsniū ir didēsniū akmens antkapiū, kiekvienas švāriāi āpgrēbstyts ir dirbtinomis ryškiai spalvotomis gēlēmīs, širdimis, vainikāis bei kito-kiais mēļēs simboliais pap-uoštās. Kapinēs neapvertos ir nē tik šunims, bet ir žmo-nēms īš bēt kurios pūsēs lais-vāi jēinamos. Nēpastēbējus kapinēs stovinēto paminklo ir nēpastēbējus antkapiū īra-šū, galimā jas palaikytī bet kuriomis kitomis pasiturinēto priēmiesēto kapināļēmīs. Ki-tāpūs kapinīū buvo nēdidēlio ūkininko sodyba, o gal kapī-nijū priēvāzdo ar duobkasio rezidencijā.

Inž. Bukiva atsiminē, kad pirmāsias šunū kapinēs kaž-kur ūz Čičāgos īrēngēs līetu-vis, bet ar tai tos pačios buvo, ūzeitī ī duobkasio rezidencijā ir pasitēirautī savānoriū nēsi-rado.

Kapinēs lābiausāi matō-

moje vīetojē ant granito ak-mens buvo īškelta naturalaus dīdumo Svēto Bernardo šū-nies bronzinē figūra. Tauri to žmoniū gerādario īšvāzda, protingos akys ir rimta nuo-tāika buvo metale puķiāi īš-reikšā. Granite buvo īškelta tokīā epitāfijā:

He gave up his life
That a human might live
Graeter love hath no man

Pavāikšēciōjus po kapinēs, pasīrodē, kad jose palaidoti dāugumoje šunys, bet yra ir kačij, kurios antkapiuose "jamzintos" foto atvāzdeliāis ir fokiais māzybiniais vardāis, kāip "Pussi", "Mitzi"; kito-kiems gyvuliams ar paukš-čiams jokiū paminklū neteko āptiktī.

Tāčiau didziasia mēļē ēia īssakytā šunims, kurie ūzra-šuose īsvādinti "Our darling", "My beloved baby", "My sweet babe", su jaudinānciāis paža-dāis "nēkadā nēpamīrstī", "širdyse amžināi laikytī" ir pan. Antkapiuose po šuns ar šuniuko vardo yra īškalta jo nārimo ir kartāis gīnimo dat-os ir savininko, bet dāugiau-sia savininkēs jausmū ēfluen-čijā ir jo ar jos vardas. Teko matytī gedulingā epitāfā su "Dr" parašū, o vienas net su kunigo titulū; bet absolūtī šunū savininkū dāugumā yra su "Mrs.", ar dar geriau su Miss priedēliāis.

Kadā dāugumas lankytojū galvas kraipēme ir vienas ki-tas pabandēme īš tokios "šū-niškos" ar "katīškos" mēļēs pajūokautī, mūsū ēia atsīrādi-mo sumanytojā rimtai pers-pējo, sakydama: "Perskaity-kite īrāšā prie St. Bernardo ir susimastykite!" Īrāšas lie-tuviškai īšvertus reīškē:

Jis atīdavē savo gyvybē,
Kad žmogus galētū gyventī.
Dīdēsņēs mēļēs joks
žmogus neturi.

Pastēbējāu, kāip vienamē, kitāmē ir kitāmē vēidē īro-niškā šypsenā dingo. "Šuo sy-kij kam savo širdij atvērē, jūo gali pasitiktētī, īkī kol jis gy-vas, o ar dāugeliū žmoniū gali tokij kredītā duotī? Ne-tik dāžnai draugas drauga, bet neretāi broļis broļij īsdūo-da", — priminē poņā Križan-tema senā tiesā, kuriū kiek-vienas žinojome, tik buvomē primīršē.

— Kalbant apie šunis, — īsīterpē ir Križantēmos vyras, — aš žinau atsītīkimā, kāip ūžprācētā žieniā vienas šuo šiaurīnējē Arizonōjē īšgelbējo savo šēimininko Stevenso vai-ko, pūstrečijū mētū amžias Džimo, gyvybē.

Visi susīdomējē nūtilomē. — Džimas kažkāip pasīvētē sniego pusnyjē kalnū duobē-je. Šuo kūdikij īšgelbējo pats kalno pakriāušējē atkāsēs sniego ūzņestā oļā (ūrvā) ir j tū oļā vaikā nūvilkdamas. Čia jis Džimā šilde savo kū-nu ir kartkartēmīs nūvalkē artyn prisēlinusias kajotes.

— Šunys dāugeliū atvējū yra kāip žmonēs, tik jū bēda, kad žmonēs neduoda jiems sālygū ir progū tokiais pasī-rodytī, — ūz šunis pasīsakē ir inž. Gražulis. — Šunys ne-gali ēitī ī mokyklā ir dāugu-mas jū savininkū nesīrūpina juos kad ir šio to pamokytī. Kurie su šuniuku ūzsiima kol dar jātnas ir moka kāip pa-mokytī, patys nūstēmba, kiek dāug šuo gāi īsmoktī".

Inž. Gražulis papasakojo apie vienā žvalū vokiečijū avi-ganiū veislēs šunij, vardu Kam-rad, kurij jo savininkas Jacob Herbert īsmokslino visokiū dalykū tiek, kad būdamas 5 metū amžias jo šuo jau pūi-kiāusāi mokējo ir suprato 400 žodziū, tik pats negālējo kalbētī. Herbert savo šunij nū-vežē ī Kolumbijos universite-tā, kad īštirtū, ir profesorius C. J. Warden su 75 psiholo-gijos studentāis suruošē šū-

ntūl grīžtus egzāminus īš vi-sū tū 400 žodziū sudētū įvai-riāis sakiniais, kombināciō-nis ir įsakymāis. Pavyzdziū, šuniui skubiai buvo duodami tokie įsakymāi, kāip "Eik prie lrečiojo stalo ir atsīsik; tada grīžk ir padēk savo kojas ant radiatoriaus!" arba "Nueik prie anos poņios dešimtoje ēilējē ir padēk savo galvā jai ī skreitā", arba "Atnešk nuo stalo piršines ir atīduok anam poņui, kurs kampe sto-vil!" Kamradas egzāminus īš-laikē "ant penkiukēs"!

Kalboms gyvėjant, pati Kri-žantēma sutiko papasakoti apie šunū "Einsteina — ma-tematikā", vardu Hector, kurs kad ir sunkiai, tačiau īsmoko sudējimā, atēmimā, da-linimā ir dāuginimā īkī dāu-giāu kāip dešimties. Hektoras buvo nuvežtas ī vieno mokslī-nio žurnalo redakcijā, kur jam buvo suruošti egzāmināi īš matematikos. Kadangi Hek-toras klausē tik savo poņo C. J. Tryono, tai kad tarp jū-dviejū nebūtū kokio sāmoks-lo, jiedu buvo perskirti stora ūžuolāidā, kad šuo girdētū tik savo poņo klausimus, bet jo paties nematytū.

Hektoras ir savo poņo ne-matydamas tiksliai atsākinē-jo ī jo paklausimus, pavyz-džiū, kiek bus 6 ir 5 sudējus? Šuo skambučiū skambino 11 kartū. Tas mokslinis žurnalas savo raporte nusprendē, esā šuo pats galvoti negali ir savo galvoje sudējimū, atēmimū, dāuginimū ir dalinimū nēpa-daro, bet jis gauna atsakymus īš savo poņo telepatijos arba minčijū perdavimo būdu! Reīšk-ia, šunij pripāžino net sveti-mijū minčijū skaitytojū!

— O aš žinau atsītīkimā, kur šuo ir žmoniū kalba kal-bējo, bet tik angliškai! — at-sīliepē rimēčiausiai īkī šiol ūz-sīlaikēs inž. Dzidorius. Visi susīdomējē pasīruošēm klau-sytis.

Anglijōjē vienojē aristokrā-tiškōjē šēimojē per vienā po-pieļē butleris svečiams īšne-šiojo po arbatos puodukā ir torto gabaliukā. Pastālējē bu-veš foksterijū veislēs šuo Sa-

mas vampterējo "Aš noriu vienā!" (I want one). Samui staiga pagarsējus, žmonēs bū-riāis pradējo rinktis, norēda-mi īšgīrstī šunij žmogīškai kal-

bant, ir Samas īstīkīmai kar-tojo, kā buvo īsmokēs. Samas mēgdavo ūžeitī ī miestelio gaisrinē, kur gaisrininkai jam dāžnai numesdavo dešros ga-

balēļ ar kitokij skanēstā. Sy-kij atbēgēs ī gaisrinē jis sulojo, kad nori gertī! Gavēs gerti ir matydamas, kad vyrai ūždārē (Tāsa 8-tam psl.)

SVEIKINA DRAUGUS IR RĒMĒJUS SU VELYKŲ ŠVENTĒMIS

UNIVERSAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION

1800 SO. HALSTED STREET CHICAGO 8, ILLINOIS
Telefonas: HAYmarket 1-3070

PAREIGŪNAI:

PAUL J. RIDIKAS ..... Prezidentas
PAUL MILLER ..... I Viceprezidentas
EDMUND J. BARABAS ..... II Viceprezidentas
OLGA RYPKUS ..... Sekretorė ir Manager
K. M. AUGUST ..... Iždininkas

DIREKTORIAI:

PAUL J. RIDIKAS ..... EDMUND J. BARABAS
K. M. AUGUST ..... OLGA RYPKUS
PAUL MILLER ..... LILLIAN TOTH
JOHN LYTHCKE ..... WILLIAM MANKUS
NORBERT JANKOWICZ

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ
linki visiems savo klientams ir draugams

CLUB MAPLEWOOD
JUOZAS IR ELLA VAICAICIAI, Sav.

4258 So. Maplewood Ave. Tel.: VI 7-9848

Sveikinam visus savo draugus, kaimynus ir pažįstamus ir linkime **LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ**

Antanas ir Genovaitė Milauckai

7900 W. 111th St. — Palos Hills, Ill.
Tel.: Gibson 8-4567

LINKSMŲ PAVASARIO VELYKŲ švenčių linki visiems savo klientams, draugams ir pažįstamiems

ANNS TAVERN

MRS. ANN SEGDA, Sav.
PACKAGE GOODS AND LIQUORS

827 West 33rd Street Tel.: LA 3-4349

Linksmų Velykų švenčių
klijentams ir draugams linki

TALANDIS FOODS & LIQUORS

7016 So. WESTERN AVENUE

HE 6-5222

POPIETE ŠUNU...

(Tešyns iš 7-to psl.)

duris, Samas į juos ir į duris žiūrėdamas ištarė "I want out" (Noriu laukan). Pasirodė, kad šunį išmokė kalbėti šeiminių duktė Jeanne, kuri pati buvo mokytoja tokioje mokykloje, kurioje buvo apmokomi kalbėti su kalbos defektais žmonių vaikai. Samui apmokyti jį vartojusi garsios Europoje svetimų kalbų mokyklos Berlitz metodą, pamėgdžiojant garsus, nusiklausytus ryšium su kokių veiksmu. Tačiau mums dėl to nėra ko per daug nusiminti, suramino inž. Džidorius. Šunys gali kurią dieną patapti gerais matematikais ir filioigais, tik ne inžinieriais, nes Colgate universiteto psichologijos departamento dekanas prof. George Estabrooks užtikrina, kad moksliniu požiūriu šunis negalima skaityti galvojančiais gyvuliais.

"Galbūt, kad šuo pasinaudoja savo praeities patyrimais, kada jam tenka išspręsti naujas problemas", pasakė prof. Estabrooks. "Gal būt jis tikrai supranta žmonių kalbos žodžius ar simbolius. Tačiau tie jo gabumai yra tiek žemesni už žmonių gabumus, kad mes beveik galime tvirtinti, jog šuo yra negalvojančias gyvulys". Mums patiko tas profesorius Estabrooks ir, gal būt, tuo ir būtume užbaigę, jausdamiesi "iškilensniais", kaip vėlesniais laikais mūsų spaudoje tituluojami mūsų ypač operos meno kilmingieji. Bet čia įsikūo iki šiol nė burnos neatvėręs inžinierius Sėklonis.

— Ar šunys yra galvojančias gyvuliais ar negalvojančias, — pradėjo Sėklonis, — bet kad aš su jumis esu, tai tik šuns dėka, ir dar kaip!

Visi pastatėme ausis ir susirinkome rateliu aplink šį gyvenimo naštos ir amžiaus skersėjų kiek palenktą, bet labiau į žuolų kubilą kaip į sėklų panašų veteraną. — Buvo paskutinės didžiojo karo dienos. Visi jautėme, stačiai ore užuodėme, kad Hitlerį ir Staliną tik velnias griebis, bet kol paskutinis šūvis neiššautas, nesakyk kad karas baigtas, lygiai kaip kad nesakyk "opa!", kol nėra visiškai per tvorą perlipęs... pradėjo inž. Sėklonis.

— Mūsų kuopa buvo iš kur tai gavusi tokį mažiuoką, išbadėjusį, perkriokusį baltais ir juodais lopais išmargintą mongrelį veislės šuniuką, kurį atkutinę ir užauginę iškilmingomis ceremonijomis į šventinome į mūsų kuopos "maskotus", suteikdami šuniukui šnervės vardą, kadangi jis turėjo tokią jautrią nosį, kad jam uostinėję orą, šnervės lyg akordeono dumples drebėdavo.

Vieną rytą, kaip daugeli kitų rytų, mūsų kuopa nuobodžiai savo apkasų ruože, laukdama, ką vadovybė įakys ar ką pats likimas duos, kai staiga mūsų šnervė pradėjo kažkaip keistai elgtis. Bėgioja iš griovio į bunkerį ir atgal ir žvilgsdodamas į kiekvieną karį, loja ir kažką gailiai cypčioja. Galų gale atsėdęs bunkerio viduryje kai nepradės staigti! Tokios šuns raudos dar nebuvau girdėjęs. Lyg šimtas vilkų būtų kakarinę paleidę!

— Kas vels tavi apšėda! — ėmė šnervė barti žemaitis kulkutis, bet man pagailo šunelio: gal, sakau, viduriai nuo surudijusios dešros sugedo, ir aš priėjęs bandžiau šunytį paglostyti.

Šunytis staiga nutilo ir lyg skęstantis gelbėjimo rinką pagavęs, dantimis švelniai apžio-

jęs mano ranką, pradėjo atsispirdamas tempti iš bunkerio laukan.

— Na, gerai, jau gerai, tariu, — eime, parodyk, ką ten tokio nori daryti! Tariu, ir pasidaviau ištempiamas iš bunkerio. Susidomėję, paskui mes pasekė visi bunkeryje buvę kariai.

Šnervė mus nuvedė į neolcese buvusį didelį bombos išsprogdintą kraterį. Kadangi duobė buvo sausa ir ji užstojo žvabų vėją, visas mūsų būrys susėdome duobės dugne, žiūrėdami ir laukdami, ką mūsų "talismanas" toliau suvalvos.

Neilgai mums teko laukti, kai staiga išgirdome tolimą kanonadą ir artilerijos sviedinių švilpimą, ir arti kurtinančių baisy sprogimą.

Kai artilerijai aprimus išlipo į duobės, mūsų bunkerio vietoje buvo kita duobė, dar gilesnė negu ta, iš kurios buvome išlipę...

— Mamyt, mamyt, ar katės turi sielą? — mūsų sukaupę dėmesį nukreipė kita linkme inžinieriaus Bukivos dukrelė Dausa, kuri tuo tarpu kačių antkapes studijavo. — Štai parašyta: "So long my sweet Daisy until we meet again".

Visi tylėjo. Pagaliau inžinierius Gražulis kreipėsi į mane, sakydamas: — Gal "Būties pašlapėčių" žinovas paaiškintų?

— Ar jos turi sielą ar dvasią, nedrįsčiau tvirtinti, bet kad katės vaidenasi, yra tomai prirašyti. Amerikos ir Anglijos psichinio tyrinėjimo draugijos turi savo archyvuose storiusias bylas su autentiškais, liudininkų paliudytais ir mokslinių tyrinėjimų patvirtintais atvejais, kur mirusių, kitaip sakant, išgaisusių kačių, šunų ir kitokių gyvulių fantasmai arba dvasios yra pasirodę. Neseniai miręs žymus Amerikos psichinių reiškinių tyrinėtojas Hereward Carrington savo vienoje knygoje "Mirusiųjų fantasmai arba tikros dvasių istorijos (Phantasm of the Dead or True Ghost Stories) rašė: Gyvulių dvasios — šunų, kačių ir arklų spektrai yra buvę matyti. Aš pats esu užrekdavęs autentišką atsitikimą, kur (tikra) katė šiausėsi, šnypstė ir čiaudėjo prieš šuns vaiduoklį, kurį viena aiškia-regė moteris buvo mačiusi keletą minučių anksčiau".

Dar papasakojau vieną anekdotą apie žmogų, kuris Linkolno parke su savo šuniuko ne kasdien ateidavo šachmatais lošti, ir buvo pasidarytokia publikos atrakcija, kad policija turėjo trafiką tvarkyti. Žmonės, būriais apstoję visą nepaprastą šunį ir jo talentą gyrė. Pagaliau nusibodo žmogui visą laiką tik šuniui pagirų klausytis ir jis sykį piktai sušuko: — O vis tik jis nėra nei toks gudrus, nei toks talentingas, kaip jūs čia kalbate. Jis tik vienui vieną sykį mane teaplošė!

Matomai nepatenkino paklausėjos Dausos nei vienas nei kitas mano argumentas, nes Dausa perėjo prie sekantio klausimo: — Kokiai žvėrių grupei katės tės priklauso? — Čia į pagalbą atėjo Miss Lakštingalaveičikūtė, pati profesionalė bio-fiziologė: — Katės yra iš visų gyvųjų padarų paslaptlingiausieji. Niekas iš kačių akių nėra dar atspėjęs, kokie jų kėsiai. Taip pat mokslas dar nėra klasifikavęs, kuriai žvėrių grupei jos tikrai priklauso. Kad naminės katės nėra išsivysčiusios iš laukinių kačių veislių, rodo faktas, kad jos su laukinėmis nesikergia. Kiek žmonių istorija atsimena, katės juo seniau juo labiau buvo paslaptlingais padarais laikomos, o seniausioje senovėje net kaip dievų įsikunijimai ar tiesiog dievai garbinamos,

Kadangi katės yra vieninteliai padarai, kurių akių lėlytės gyvai ir greitai reaguoja į šviesą ir tamsą, išsikišdamos ir susitraukdamos, dėlto saulės kulto tautos jas skaitydavo saulės ir mėnulio įsikunijimu. Vėliau prie šviesos ar saulės dieviškųjų savybių katėms (žinoma, ir katinams) pradėta priskirti ir muzikos, net meilės dievų savybės.

Ypač apie kačių kultą daug įrodymų paliko senovės Egiptas, kurio garsioji faraonė Kleopatra pati girdavosi kilusi iš "dieviškųjų kačių". Egipte kačių palaikai, lygiai kaip ir dieviškųjų faraonų, būdavo balzamuojami ir parengiami mumijomis. Elian Finbert, pasižymėjęs prancūzas katinologas, knygoje "Katinai" rašo, kad 1889 metais Egipte buvo atkastos kačių kapinės, kuriose buvo iškastą ir į Didžiąją Britaniją išsiųsta 300,000 kačių mumijų! Anglijoje tas mumijas pardavė po 4 svarus sterlingų už toną ir visas sumalė į trašas...

Ne tik Egipte, kur katės buvo vadinamos "sau, mai, tamiu ir miu", bet visoje senovės Arabijoje, Indijoje, Siame, Japonijoje ir net Europos šiaurėje, Skandinavijoje, Pabaltyje ir tarpe germanų genčių katės buvo laikomos savotiškais antgaminių jėgų atstovais ir laisvės simboliais. Tik Viduramžių Europoje, krikščionybėje įsigalėjus, ragana medžioklės prasidėjus, ir katėms atėjo juodos dienos. Vietoje dievų savybių katėms pradėta priskirti piktųjų dvasių savybės, ir jas drauge su raganomis persekioi, kankinti ir deginti. Nors Romantizmo gadinė (18 amžiaus gale ir 19-jo pradžioje) parėjus, kačių renomė buvo vėl atstatyta, bet jau nebe iki senojo laipsnio, nes ir dabar yra užsilikę vietų, kur tebetikima, esą švento Jono naktį katės su katinais "barakatą suka".

— Bet vis dėlto Tamstos graži pasakaitė apie kates nebuvo pailiustruota nė vienu faktų, ar jos tikrai turi dūšią? — skeptiškai pastebėjo Dausos motina, didelė kačių mėgėja. — Tai, gal būt, tamstai pagelbės šioks papildomas faktas, mandagiai įsiterpė inžinierius Gražulis, nebelaukdamas mano su Lakštingalaveičiute pasiaiškinimo. — Atvykę į šią šalį, pradžioje apsigyvenome Yarmouth, Maine, kur pirmąjį gyvū inventorių įsigijome gražią raioną jauną katę, kurią pakrikštijom vardu Spragė. Spragė buvo gyva, linksma, visais atžvilgiais normali kačiukė. Subrendusi ji atvedė penkis gražius vaikus, kurių keturis išdalinome, o penktoji pavaldinta Driūžė, pasiliko su motina Spragė ir subrendusi, pati pradėjo ruoštis būti motina.

Ar tai dėl to, ar dėl kitko, senoji motina Spragė vieną dieną dingo be žinios. Žodžiu, dingo. Laikui atėjus Driūžė pagimdė keturis kačiukus ir savo dingusios motinos guolyje įrengė savo vaikams lopšį.

Viskas ėjo savo keliu porą savaitių, kol vieną dieną, grįždami iš Portlando, savo Driūžę radome prie pat namų ant kelio negyvai suvažinėta. Apgailėję Driūžę, susirūpinome, kas dabar daryti su keturiais mažais našlaičiais kačiukais. Abu su žmona išvyktame į darbą. Kas kačiukus per dieną papenės?..

Kadangi jau buvo vėlus vakaras, nutarėme problemą išspręsti rytoj ir nelinksmi nuėjome gulti.

Kitą rytą atsikėlęs pirmoje eilėje einu į rūšį pažiūrėti, kaip jaučiasi nemitė, be motinos išbuvę kačiukai. Eidamas pro rūšio langelį pastebėjau, kad kažkas lauko padėje sušmėžavo ir išgirdau

pažįstamą "miaaaaun..." Beine Driūžės dvasia vaidenasi, nejuokais pamaniau ir išėjau pro duris. Tikrai, ant rūšio langelio palangės besėdinti katė, tik ne Driūžė, o Spragė, kuri mane pamaciusi maldingai sumiaukė ir smuko pro praviras rūšio duris vidun, tiesiai į savo buvusį guolį, prie savo dukters vaikų, kurie per naktį išbadėję visi prie jos su-bėgę pradėjo godžiai čiulpti.

Pamaitinusi našlaičius Spragė pašoko iš guolio, šoko pro duris ir risčia leidosi bėgti.

Atsargiai iš paskos nusekiau gerą porą mylių į miestelio galą, kur man naujieji Spragės šeimnininkai ponai Miliai papasakojo tos įdomios istorijos antrąją pusę.

Prieš keletą mėnesių pas juos staiga atsirado nepažįstama katė, bet kadangi atėjūnė buvo mandagi ir graži ir kadangi jų dukrelė Selina su ta kate beregint susidraugavo, mes, sako, ją išsavinome. Ilgai netrukus ji atvedė keturis gražius kačiukus, kuriuos labai mylėjo ir globojo neatsitraukdama. Tik praėjusio sekmadienio vakarą katė pradėjo kažkaip keistai elgtis. Manėme, kad susirgo proto liga, nes katė stačiai draskėsi iš kažkokio sielvarto. Ji nebe-paisė nė savo vaikų ir rėkė, duris draskė, laukan prašėsi, kniaukė iki pusiaunakčio, kol neapsikėdamas ponas Milius nuėjęs ją išleido, ir katė šuoliais nubėgo.

Grįžusi prie savo vaikų, Spragė atidavė jiems nuo Driūžės vaikų likusi piena. Nuo tos dienos mes ir Miliaį pasikeisdami Spragę lyg kokią slaugę vežiojome nuo vieno kačiuko prie kito, kol šie užaugo ir nebebuvo motinos reikalingi.

— Telepatija! — visi chorui sušukome.

— Bet iš kur tamsta toks kačių mėgėjas? — paklausė ponias Bukivienė pirma padėktojusi už tokius gražius pasakojimus.

— Kur aš nebūsiu mėgėjas, kad pats Katę esu vedęs! — linksmai atsakė inž. Gražulis, šelmiškai žnybdamas savo žmonelei į skruostą.

— Mano Katinas! patenkintai sutiko Katė. Vėl visi su-puolėm prašyti, kad papasakotų, kaip Katinas Katę vedė.

— Buvo įšitai, pradėjo inž. Gražulis, kiek atsikranksęs. — Dar vos universitetai baigęs buvau pakviestas į vieną šeimyninį balių, — sodo partiją, kurs pasirodė nepaprastai nuobodus. Neišmanydamas kas veikti, pradėjau kitus svečius studijuoti, ir toliau sode pamačiau labai gražią, jauną mergaitę, kuri, matyti, irgi nuobodžiai. Norėdamas užkalbinti, nutariau pasirošyti, ir pasitiravau šeiminkės.

Šeiminkė tik tiek galėjo pasakyti, kad, jos žiniomis, ta panelė yra didelė kačių mylėtoja. Apsidrasinęs priejau ir kreipiausi šiais žodžiais:

— O, pasakykite man gerbiamoji panelyte, kaip reikia elgtis su katėmis?

Gražuolė krūpterėjo ir graži rausva spalva užliejo jos veidelį. Labai rimtai ji atsakė: — Lygiai taip, kaip su moterimis. Pirmučiausia, švelniai ir meiliai. Perdaug dėmesio ir pataikavimo jį tik išpaiki-

na, o nei kiek daugiau neprįjaukina. Jos nepriklausomybė ir laisvė visada ir visais atžvilgiais privalo būti respek-tuota. —

Po to išaiškinimo, nieko nebelaukęs pasipiršau ir paprasčiau gražuolės rankos. Dabar ji, nusišypsojusi, manęs paklausė?: — O, pasakykite man, gerbiamasis ponaiti, kaip jūs vyr'ai elgiatės su žmona?

— Lygiai taip, kaip su šuniu, atsakiau. — Pirmučiausia švelniai ir meiliai. Bet ji turi išmokyti savo vyrui patar-nauti ir jį klausyti, tuo patiu nei kiek savo asmenybės neprarasdama...

Panelė gražuolė tai išklausiusi ištarė "TAIP", baigė inž. Gražulis, vėl žnybterėjęs savo dar gana gražiai žmonai į skruostą.

— Ir jūs, aišku, abudu tebesilaikote savo tą vakrą nustatytų dėsnių? — nebeiškenčiau ir aš.

— Ir dar kaip! — patvirtino inž. Gražulis. — Tai yra mūsų šeimyninės laimės pagrindinis dėsnis. Bet kad mūsų šeimyninė laimė būtų ir pasiliko laiminga, yra kita paslaptis, — ir prisikišęs man prie ausies pusbalsiu pasakė: — Tau kaip reporteriui pasakysiu. Tikrumoje, mano žmonelė yra katė, o aš esu šuo. Tik mudu abudu apsimitame, lyg antrasis to nežinotų..."

Bala Nematė

SINCERE EASTER GREETINGS TO OUR MANY LITHUANIAN FRIENDS FROM TASTEE FREEZ 4311 W. BELMONT AVE.

LINKSMŲ ŠV. VELYKŲ ŠVENČIŲ Linkime Visiems Lietuviams!

NELAUKITE- Rytoj gali buti per vėlu!

Jei norite užtikrinti nuo ugnies namus, baldus, automobilius ar šiaip ką apdrausti, reikalaukite agento, arba brokerio, kad jis parūpintų jum polisą per MŪSŲ kompaniją. Nelaimėi ištikus, neturėsite jokių nemalonusų.

"MES ESAME PIRMAKLASIAI NARIAI CHICAGO BOARD OF UNDERWRITERS"

O'Malley & McKay, INCORPORATED

222 West Adams St. Kambarys 1043 Phone: Central 6-5206

GENERALINIAI AGENTAI ŠIŲ KOMPANIJŲ:

- COLUMBIA INSURANCE COMPANY IMPERIAL ASSURANCE COMPANY LUMBERMEN'S INSURANCE COMPANY MASSACHUSETTS FIRE & MARINE INSURANCE COMPANY MICHIGAN FIRE AND MARINE INSURANCE COMPANY PHOENIX INDEMNITY COMPANY

Linksmų pavasario Velykų švenčių linkime visiems savo klientams ir draugams

VALGYKLA "G A I V A" Aleksas ir Felicija Shviragai, Sav.

3206 So. Halsted St. Tel. DANube 6-9299

LINKSMŲ VELYKŲ ŠVENČIŲ linki visiems savo klientams, draugams ir pažįstamiems

LIETUVIŲ AUDITORIJA SIGITAS ASTRASKAS, Sav.

Salės išnuomojamos įvairiems pobūviams priedama kaina, o kai kuriais atvejais leidžiama naudotis dykai.

3137 SO. HALSTED STREET Tel.: DA 6-1345